

ဒဂုန်ရွှေမျှား

မိဘကုန်မိဘကုန်နှာဖြင့်

နှင့်
သြားဝတ္ထုတိုများ

ဒဂုန်ရွှေမျှား

(၁၈၉၅-၁၉၈၂)

ဒဂုန်ရွှေမျှား

(၁၈၉၅-၁၉၈၂)

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၈၉၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂) ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့၌ အဖကုန်သည် ဦးချစ်ထွန်း၊ အမိဒေါ်စော (စောကလေး)တို့ မှ မွေးဖွားခဲ့သော တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။ အမည်ရင်း ဦးတင်၊ ငယ်စဉ်က အိမ်တွင် မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်ဆရာများ ဖြင့် ပညာစတင်သင်ကြားခဲ့ပြီး တတိယတန်းမှ စ၍ ပြည်မြို့ အစိုးရ ဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် တတိယတန်းမှ ဒသမတန်း အောင်သည် အထိ သင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၁၃-၁၄ခုနှစ်တွင် ဒသမတန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် ခေတ္တမျှ

တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။ နောက် စပါးကုန်သည် အလုပ်လုပ်သည်။ ထိုသို့လုပ်ရင်း စပါးကုန်သည်၊ မြေပိုင်ရှင်၊ သမာဓိမြို့ဝန် ဦးပြူး၏ သမီး ဒေါ်သိန်းခင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် ရှေ့နေစာမေးပွဲ အောင်မြင်၍ ရှေ့နေဘဝ၊ နောက် သတင်းစာ ကိုယ်စားလှယ်၊ သတင်းထောက်၊ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ ဘဝများကို ရရှိခဲ့ပြီး စစ်ကြိုခေတ်၊ မြန်မာ စာရေးဆရာများ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ကာလမှာ ပင် "ပြည်မောင်တင်" ကလောင်အမည်၊ နောင် "ဒဂုန်ရွှေမျှား" ဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၉၁၇ ခုနှစ် မတ်လတွင် သူရိယမဂ္ဂဇင်း ထွက်ပေါ်လာသောအခါ "ဝတ္ထုရေးသူများကို ဆုပေးမည့် အကြောင်း" ပါလာသဖြင့် "ဝီလျံရှိတ်စပီးယား"(William Shakespere) ၏ "အော်သယ်လို" (Othello) ပြဇာတ်ပုံ ဝတ္ထုကို မြန်မာမှုပြု၍ "ချင်းဗိုလ်မောင်တက်တူ" အမည်ခံပြီး ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ရာ မေလထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်း (ရေးသူဆုရသည်) ကဏ္ဍတွင် စတင်ဖော်ပြခံရသည်။ ဆုငွေ ၁၅/ ကျပ်ရသည်။ ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုတိုလက်ရာ ဖြစ်သည်။ နောက် သူရိယ၊ ဒဂုန်၊ မြန်မာ့အလင်း၊ ကြည်တော်မူ အစရှိသော မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ဝတ္ထုစာပေလက်ရာများ ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည်။ ဆောင်းပါးအနေဖြင့် သူရိယမဂ္ဂဇင်းမှာ ပင် Wide World မဂ္ဂဇင်းမှ ဂျာမန်စစ်သုံ့ပန်း အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် တစ်ယောက် အကြောင်း ဆောင်းပါးသည် ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦးဆုံး ဆောင်းပါးလက်ရာ ဖြစ်သည်။

ပထမဦးဆုံး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရည် "လျှို့ဝှက်သော စာအိတ်ကြီး" (The Secret Envelope) သည် ပြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်းတွင် စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး ပြည်တော်မူ ကုမ္ပဏီမှ ပင် သုံးမတ်တန် လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် စတင် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ဘားမင်းနီးယား ဖလင်ရပ်ရှင် ကုမ္ပဏီမှ ဒါရိုက်တာ ဦးထိန် လာရောက် ဝယ်ယူပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ရုံ

တင်ပြသခဲ့ရသည်။ ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ကုန်သည် အဖြစ် လုပ်ကိုင်ရင်း အစိုးရ ပြန်ကြားရေးဌာနတွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ၊ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ယနေ့အမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစုံ (Tib Bit) ဂျာနယ်၊ ဗမာခေတ်နှင့် ရှေ့ဆောင်သတင်းစာများ ၌ သတင်းအယ်ဒီတာ၊ နောက် စာပေဗိမာန်တွင် စာပြု၊ လက်ထောက် စာတည်း စသဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ။ ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉၁၄ ခုနှစ်မှ အစပြု၍ ကွယ်လွန်သည် အထိ စာရေးသက် (၅၈) နှစ်အတွင်း စာအုပ်လုံးချင်း (၆၀)ကျော် (စုံထောက် ဦးထင်ကျော်၊ ထောင်မင်းသား ဦးဘိုးထော်၊ ကလိန်မောင်မောင်ထွန်း၊ အင်မ်ကြာရိုး၊ စောရမောင်၊ ကလိမ်ခြုံရှေ့နေ အစရှိသော ပင်ကိုရေးနှင့် မှီငြမ်း ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အပါအဝင် ဝတ္ထုတိုပေါင်း (၄၇၃)ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းဝတ္ထုတို/ရှည် (၁၁၆) ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းပြုစာအုပ် (၆၁)အုပ်၊ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုစာအုပ် (၁၉) အုပ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် ပင်ကိုရေး ဆောင်းပါးပေါင်း (၁၄၇)ပုဒ်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံ စာအုပ် (၁) အုပ်)စသဖြင့် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။ ။

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် စာပေဆု သုံးကြိမ်ရရှိခဲ့ရာ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆုအဖြစ် "ရော်ဘင်ဆင်ကရူးဆိုး" (Robinson Crusoe) စာအုပ်ဖြင့် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ရရှိခဲ့ပြီး၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေဆု၊ အနုပညာစာပေ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုဆုအား "မြို့ဝန်မင်း၏ဘဝခရီး" (The Mayer of Casterbridge) ဝတ္ထုဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။ ။

နောက်ဆုံး ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် စာမူပြိုင်ပွဲ၊ ဘာသာပြန်စာပေဆုအဖြစ် "မွန်းတည့်ရန် (၂) မိနစ်အလို" စာအုပ် (စာမူ) ဖြင့် ဒုတိယဆု ရရှိခဲ့သည်။ ။

ဝတ္ထုစာပေ လက်ရာများ အပြင် ခရီးသွားစာပေ၊ စာပေသမိုင်းစာပေ "မြန်မာနိုင်ငံ စာပေဆုများ " ပထမတွဲ၊ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေ (ဘဝနှင့် အတွေ့အကြုံ (Quality) စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၀ ဒုတိယအကြိမ်)၊ ရုပ်ပုံလွှာဆောင်းပါးများ (ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၊ မင်းဆွေ စသဖြင့်) ရေးသားပြုစုခဲ့သည် ။

ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မေလ (၂၈) ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ နေအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ။ အသက် (၈၇) နှစ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ စိန်ဖေတင် (ကွယ်လွန်) အပါအဝင် သားသမီး (၅) ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

ယခုအခါ ဆရာကြီးရေးသားခဲ့သော စာပေလက်ရာများ အားလုံး အား လက်လှမ်းမီသလောက် ရှာဖွေလျက် Quality စာအုပ်တိုက်မှ တစိုက်မတ်မတ် ထုတ်ဝေလျက်ရှိပါသည် ။

စာရေးသူ၏ အမှာ

ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာကျော် အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီးများ ၏ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်ပေါင်း များစွာကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့ဖူးရာ သူတို့ ရေးသားပုံ၊ သီကုံးနှုန်းဖွဲ့ပုံ၊ သူတို့ အသုံးပြုလေ့ရှိသော စကားလုံး၊ ယင်းတို့ ၏ အဓိပ္ပာယ် အတိမ်အနက် လေယူလေသိမ်းမှ စ၍ အတော်အတန် အကဲခတ်မိပေပြီ။

စာရေးဆရာတို့ မည်သည် မိမိတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ လေယူလေသိမ်း အပေါ်တွင် မူတည်လျက် "ရေးဟန်"အမျိုးမျိုးရှိကြလေရာ စကားလုံးများကို အသုံးပြုရာ ၌ လည်း အချို့သည် အလွယ်ကူဆုံးသော စကားလုံးများကို သုံးကြ၏။ အချို့လည်း အခက်ဆုံးစကားလုံးများကိုမှ ရှာဖွေ၍ သုံးကြ၏။ အချို့လည်း အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွ ရှိသည့် စကားလုံးများကို သုံးတတ်ပြီးလျှင် အချို့လည်း မိမိတို့ ရေးသားသည့် ဘာသာတွင် ရေးထုံးရေးနည်းကို နိုင်နင်းကြောင်း ကြွားဝါလိုသည့် အရိပ်အမကြွကို အကဲခတ်နိုင်လောက်သော စကားလုံးများကိုမှ ရွေးချယ်သုံးတတ်လေသည်။ ။

ဥပမာ - ကျွန်ုပ်သည် ဘာသာပြန်စာပေအသင်းတွင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာအဖြစ်ဖြင့် ရှိနေစဉ်က "ချားလ်(စ)ဒစ်ကင်း"ရေး၍ သူ၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာ ဟု ခေါ်ဆိုလောက်သော "ဒေးဗစ်ကော့ပါးဖီး" စာအုပ်ကို ကိုယ်တိုင်ဘာသာပြန်ခြင်း၊ အခြားစာပြုအရာရှိများ ပြန်ဆိုသည်ကို တည်းဖြတ်ရခြင်းအလုပ်များကို ပြုလုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ဒစ်ကင်း ရေး

သားသော အင်္ဂလိပ်စကားများမှာ အလွန်မှတ်သားလောက် သော စကားလုံးများ အများ အပြားပါဝင်၍ ဝါကျဖွဲ့စည်းပုံမှာ လည်း သဒ္ဒါနည်းအား ဖြင့် အလွန်တိကျမှန်ကန်၏။ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်ထက် စကားအသုံးအနှုန်း ဝါကျ ဖွဲ့စည်းပုံများကို အသားယူရေးထားဟန်တူ၏။ ထို့ကြောင့် လည်း သာမန်အင်္ဂလိပ်စာ တတ်ရုံမျှသာတတ်သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ ပင် ဤစာအုပ်ကို လက်ကိုင်ပြု၍ ဖတ်ကြရလေသည် ။

မြန်မာဝတ္ထုများ ဌ ဥပမာအားဖြင့် လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်မောင်ကြီးက မန္တလေးမောင်ခင်မောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားသော ခင်မြင့်ကြီးဝတ္ထု၊ တင်တင်မြ ဝတ္ထု၊ သန်းသန်းဝတ္ထု စသည် တို့ မှာ ဇာတ်လမ်းကို အသားပေးသည် ထက် အစီအကုံး အနှုန်းအဖွဲ့ကို ပမာနထားလျက် ရေးသားထားသည် ကို တွေ့ရ၏။ အသုံး ပြုသော စကားလုံးများမှာ လည်း ဂီတရသမြောက်သည့် စကားလုံးကလေးများကို ရွေးချယ် အသုံးပြုထား သည် ကို တွေ့ရပြီးလျှင် ဝတ္ထုကို ဖတ်ရုံမျှဖြင့် ရေးသူသည် ပါဠိဘာသာကို ကောင်းစွာ နိုင်နင်းကြောင်း သဒ္ဒါကို ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ကြောင်း သိရှိနိုင်လေသည် ။

အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုရေးဆရာ စတီဗင်ဆင်မှာ ပင်လယ်ခရီးသွားခြင်း၊ သင်္ဘော လွှင့်ခြင်း ဇာတ်လမ်းများကို ရေးတတ်၏။ ဝါကျဖွဲ့ပုံနှင့် သီကုံးမှုများ ထက် သင်္ဘောသားအချင်းချင်း ပြောတတ်သည့် ဘာသာစကားမျိုး များကို ကောင်းစွာနိုင်နင်း ကြောင်း သိရလေသည် ။ ယခုနှစ် (၁၀) တန်းတွင် ကျောင်းသုံးစာအုပ်ဖြစ်နေသော

"ရတနာဒီပ"ခေါ် ပစ္စည်းဥစ္စာများ သိုဝှက်ထားရာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းအကြောင်းကို ရေးထားသော ဝတ္ထုစာအုပ်၌ပင် ယင်းကဲ့သို့ သင်္ဘောသား

အချင်းချင်း ပြောလေ့ ပြောထရှိသော ဗန်းစကားများ ပါရှိသဖြင့် အတန်းပြဆရာက စကားလုံး အသုံးပြုပုံ လိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြမှသာ သဘောပေါက်နိုင်လေသည်။ မောင်စံရှားဝတ္ထုများ ၏ ပင်ကိုဝတ္ထုများကို ရေးသော စာရေးဆရာကြီး

"ဆာအာသာကိုနှင့်ဒွိုင်း"မှာ စုံထောက်ဝတ္ထုများ ရေးရာ၌ စကားလုံးများကို တစ်စုံတစ်ရာ အမွှမ်းတင်ခြင်း မရှိဘဲ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကိုသာ အဓိကထားပြီးလျှင် ရိုးရိုးနှင့် လွယ်လွယ် ရေးသားတတ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်စဉ်က ဖတ်ခဲ့ဖူးသော အချစ်ဝတ္ထုမြောက်မြားစွာကို ရေးသားသည့် "ချားလ်ဂါးဗစ်" ဆိုသူ စာရေးဆရာမှာ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ခုတည်းကိုသာ မူတည်လျက် စကားလုံးလွယ်လွယ်နှင့် ဝါကျတိုကလေးများကို ရေးတတ်၏။ ဤသို့ဖြင့် မြန်မာဝတ္ထုများ သာမက အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုရေးဆရာများကိုလည်း သူတို့ ၏ စာအုပ်များကို အတော်အတန် လေ့လာဖတ်ရှုကြည့်က အကဲခတ်နိုင်ပေ သည် ။

ယခုပြန်ဆိုထားသော ဝတ္ထုများ ၏ မူလစာရေးဆရာကြီး "အက်ဂါ အလန်ပိုး" သည် အလွန်စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချား ဖွယ်ကောင်းသော ဝတ္ထုများကို အလွန် ရင့်သန်ထက်မြက်သော စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် မည်သည့် နေရာတွင် မျှ "ဟာ" သည် ဟူ၍ မရှိဘဲ စေ့စေ့စပ်စပ် ရေးသားသားခဲ့ရာ စကားလုံးများမှာ လည်း သူ့နေရာနှင့် သူ လိုက်အောင် အလွန် ခက်ခဲနက်နဲသော စကားလုံးများကိုမှ ရှာရှာဖွေဖွေ အသုံး ပြုထားသည်ကို တွေ့ရလေသည် ။ ယုတ္တိတန်အောင် တင်ပြသည့် နေရာ၌ လည်း အလွန်အဆင်ပြေသော စာပုဒ်များ ဖြင့် အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်ထားလေသည် ။

အောက်ပါစာပုဒ်ကလေးမှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုထား

သော အပုဒ်ကလေးတစ်ခုဖြစ်၍ ၎င်းကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့်
အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်တင်ပြပုံကို ကျွန်ုပ်တို့ အကဲခတ်နိုင်ပေသည်
။

"ယခုအချိန်မှ နောက်တွင် ကျွန်ုပ်အတွက် ထူးဆန်းနေသော အဖြစ်
အပျက်ကို သာမန် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု အနေသို့ ရောက်အောင် ပြုလုပ်ပေးမ
ည့် ပညာရှိအချို့ ပေါ်ပေါက်ကောင်း ပေါ်ပေါက်လာပေမည်။ ထိုသူများ
သည် ကျွန်ုပ်က အသေးစိတ် ၍ အထိတ်တလန့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်
များကို သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သဘာဝကျသော ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်မှု
တစ်ရပ်မျှသာ ဖြစ်သည် ဟု မြင်ကောင်းမြင်ကြပေ လိမ့်မည်"

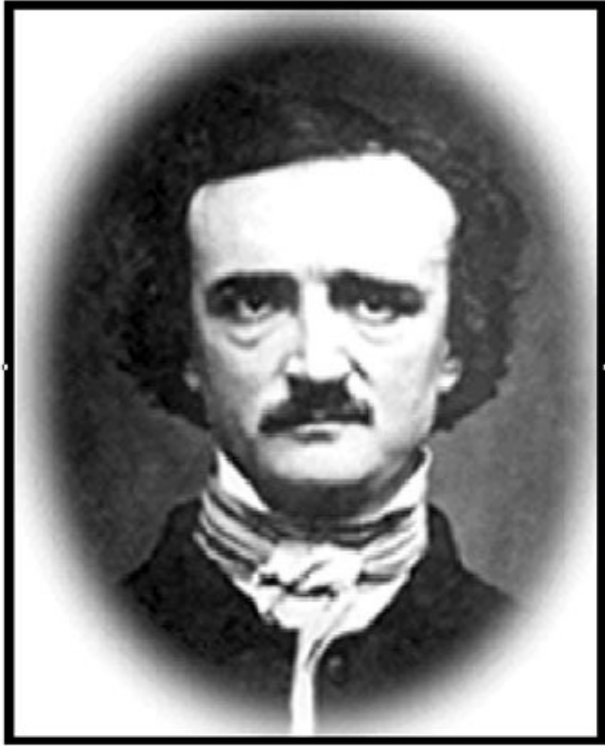
ဘာသာပြန်ဆိုသည် ဆိုရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သည် အင်္ဂလိပ်စာပိုဒ်ဝါကျ
တစ်ခုမှ မြန်မာစာပိုဒ်ဝါကျ တစ်ခုသို့ တိကျနိုင်သမျှ တိကျအောင်
လွှဲပြောင်းပေးရလေရာ၊ ယင်းဝါကျထဲ၌ ပါရှိသော စကားလုံးများကိုလ
ည်း တစ်လုံးစီ၏ အဓိပ္ပာယ်ပါဝင် သက်ရောက်အောင် လွှဲပြောင်းနိုင်မှ
သာ ဘာသာပြန်ခြင်း၏ အကျိုး ပြည့်စုံပေ မည်။

ထို့ကြောင့် လည်း ဘာသာပြန်သူသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာ
ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရာ၌ စာဖတ်သူ များအား နားရှင်းစေလိုသော စေတ
နာက ပို၍ သွားတတ် သဖြင့် မူအင်္ဂလိပ်စာလုံးနှင့် မသက်ဆိုင်သော "စ
ကားပို"များကို ဖြည့်စွက်မိခြင်း အင်္ဂလိပ်စာလုံးမှ တိကျစွာရရှိသော အ
ဓိပ္ပာယ်ကို အကုန်အစင် မထည့်သွင်းဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်စ ချန်၍ ထားခဲ့
တတ်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်လေသည် ။ အမှန် ဆိုသော် ယင်းသည် လည်း
ဘာသာပြန်ခြင်း၏ ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည် ။ "ပိုး"၏ မူလဝ
တ္ထုများ တွင် သုံးနှုန်းထားသည့် စကားလုံးများ သည် အထက်က
ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ရှာရှာဖွေဖွေ ရွေးချယ် သုံးစွဲထားရုံမျှမက

နက်နဲခြင်း၊ ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်း၊ ခိုင်ခံ့ခြင်း၊ ထက်မြက်ခြင်း စသော အရသာ အဆီအနှစ်များ ဖြင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် အစားထိုး၍ မရနိုင်လောက်သော စကားလုံးများ ဖြစ်ပေရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ဖော်ပြရာ၌ လည်း သာမန်ဖော်ပြရုံမျှနှင့် မပြီးသေးဘဲ ထပ်ဆင့် ထပ်တွန့် ထပ်ကွန့်များ ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ ထားလေသည်။ ။ မြန်မာစာဖတ် ပရိ သတ်များ နားရှင်းအောင် ဘာသာပြန်ရမည်ဆိုက ထိုထပ်တွန့်၊ ထပ်ကွန့်များကို ဖျက်သိမ်းပစ်ပြီးလျှင် ဝတ္ထု၏ သဘောလောက်ကို ပြန်ဆိုမှ သာ ပို၍ ချောမောပေ မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင်လည်း မူလအစီအကုံးအနှုန်းအဖွဲ့များနှင့် တကွ ထက်မြက် သော စကားလုံးများ အချည်းနှီးဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ တစ်ဖက်တွင် စာဖတ်သူများ နားရှင်းစေရန် ရည်ရွယ်လျက် အခြားတစ်ဖက်တွင် လည်း မူလဝတ္ထုရေးဆရာ၏ လေးနက်သော အသုံးအနှုန်းနှင့် တကွ အသီအကုံး မူမပျက်စေရန် ကြံဆပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗဟိုအလယ်တွင် "ကြားချ" လျက် ပြန်ဆိုပါကြောင်း။

ဘာသာပြန်သူ

အက်ဂါအလန်ပိုး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

အက်ဂါအလန်ပိုး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဤဘာသာပြန်များ ၏ မူလဝတ္ထုများကို ရေးသူစာရေးဆရာကြီး "

အက်ဂါအလန်ပိုး"သည် အမေရိကန်လူမျိုး ကဗျာဆရာတစ်ဦးဖြစ်၍ စာပေ ဝေဖန်ရေးသမားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။ သက္ကရာဇ် ၁၈၀၉ ခုနှစ်တွင် "ဘိုစတန်"မြို့၌ ဖွားမြင်၍ သူ၏ မိဘများမှာ ကချေသည် များ ဖြစ်လေသည် ။ နှစ်ခါလည် အရွယ်ကပင် မိဘများ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် "ပိုး"အား ရစ်ချမ္ဗန်မြို့ရှိ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ဂျန်အလန်ဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးက မွေးစားသဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် "အလန်" ဟူသော အမည်ကို သူ၏ နာမည်ကြားမှ ထည့်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

၆ နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ မွေးစားဖခင်ဖြစ်သော "အလန်"တို့ မိသားစုနှင့် အတူ အင်္ဂလန်သို့ ရောက်ရှိ၍ ကျောင်းတွင် ၅ နှစ်ကြာမျှ ပညာများ ဆည်းပူးခဲ့ရ၏။ တစ်ဖန် မိမိနေရပ်ဇာတိဖြစ်သော ရစ်ချမ္ဗန်ကျောင်းတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပညာသင်ကြားပြီးနောက် "ဗာဂျီနီယာ"မြို့ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သို့သော် "ပိုး"၏ မိဘများ သည် ပထမနှစ် ကုန်သောအခါ ပိုးအား လောင်းကစားခြင်းများ အတွက် ကျောင်းစရိတ်များ ဆက်လက် မထောက်ဘဲ ရှိနေရာ ပိုးသည် တက္ကသိုလ်မှ ထွက်ခဲ့ရလေသည် ။

သို့နှင့် ပိုးသည် မွေးစားဖခင်နှင့် ရန်ဖြစ်ကာ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့၏။ ၁၈၂၇ ခုနှစ်တွင် သူသည် ဘိုစတန်မြို့မှ ပင် "တင်မာလိန်" ခေါ် ကဗျာများကို နာမည်မဖော်ဘဲ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့၏။ ယင်းစာအုပ်ကို ပိုးသည် မိမိကိုယ်တိုင် မိမိစရိတ်နှင့် ထုတ်ဝေခဲ့ရကား ငွေကြေးဟူ၍ မရခဲ့ချေ။ ထို့နောက် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု စစ်တပ်သို့ နာမည်တစ်မျိုးဖြင့် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းလေသည် ။

၂ နှစ်မျှ စစ်မှုထမ်းပြီးနောက် ပိုးသည် စစ်တပ်မှ ထွက်ခွင့်

တောင်းပြီးလျှင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ လောကဓာတ်ပညာ ကျောင်း၌ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ပြန်၏။ ပိုးသည် ဘာသာရပ်မျိုးစုံ ကျွမ်းကျင်မှု၌ လည်းကောင်း၊ သင်္ချာဘာသာရပ်များ ၌ လည်းကောင်း ကစားခုန်စား အတတ်များ ၌ အလွန်ထူးချွန်သည် ကို သိရ၏။ သို့သော် ထိုကျောင်း၌ လည်း မတည်မြဲချေ။ ၆ လခန့်အကြာတွင် အလုပ်အကိုင် ပေါ့လျော့၍ ဝတ္ထုရေးပျက်ကွက်မှု၊ အထက်လူကြီးစကားကို နားမထောင်မှုတို့ ကြောင့် အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်ခြင်း ခံရလေသည်။ ။

ဝတ္ထုတိုများ စ၍ ရေးခြင်း

၁၈၃၁ ခုမှ ၁၈၃၅ ခုနှစ်အတွင်း "ပိုး"သည် ဗာလတီမိုမြို့ရှိ သူ၏ အရီးတော်စပ်သူ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ထံ နေထိုင်၍ ဝတ္ထုတိုများကို စ၍ ရေးလေသည်။ သူ၏ ရေးသားချက်များမှာ ပင်ကိုသဘော ပေါ်လွင်ခြင်း၊ စိတ်ကူးဉာဏ် နက်နဲခြင်းများ ရှိ၏။ အများအားဖြင့် စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ် ချောက်ချားဖွယ် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်များကို ရေးသားတတ်ပြီးလျှင် ဝတ္ထုများမှာ လည်း လျှို့ဝှက်ရှုပ်ထွေးသော ဇာတ်ကွက် ဇာတ်အိမ်တို့ ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်ထားလေသည်။ သေခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သော ဝတ္ထုများကို ပိုးသည် အနှစ်သက်ဆုံး ဖြစ်၏။

ထိုလေးငါးနှစ်အတွင်း ရေးသားသော ဝတ္ထုများမှာ တစ်နေ့တခြား လူကြိုက်များ ၍ လာပြီးလျှင် "ပုလင်း တစ်လုံးထဲမှ တွေ့ရသောစာမူ" ဝတ္ထုတိုကလေးမှာ ၁၈၃၃ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်လာ ၁၀၀ ဆုကို ရရှိခဲ့လေသည်။ ထိုမှ စ၍ ပိုးမှာ မိတ်ဆွေအသိအကျွမ်းများ ပေါ်၍ လာပြီးလျှင် ၁၈၃၅ ခုနှစ်၌ ရစ်ချမန် မဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ် လာပြီးနောက် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော ဝတ္ထု ကလေးများ

ပေါ်ပေါက် လာလေသည် ။

"ရစ်ချမ္ဗန်" မဂ္ဂဇင်းမှာ ထိုအခါ တောင်ပိုင်း နယ်ပယ်ဒေသများ တွင် ထင်ရှားသော စာပေမဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်ဖြစ်၍ "ပိုး"၏ ဝတ္ထုတိုကလေး များ ပါသည့် အတွက် မဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေမှုမှာ ၁ နှစ်အတွင်း ၇ ဆမျှ တိုး တက် လာခဲ့လေသည် ။

"ပိုး" သည် အလုပ်ကို မညည်းမညူ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်တတ်၏။ မနေမနား ကြိုးစား၏။ သို့နှင့် ပင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင်ရရှာလေသည် ။ မွေးစားမိဘများ ဖြစ်သည့် "အလန်" မိသားစုများ သေဆုံးသွားသော အခါ သေတမ်းစာတွင် "ပိုး" ၏ အမည်ပင် မပါရှိချေ။

၁၈၃၆ ခုနှစ်သို့ ရောက်၍ အသက် ၂၇ နှစ်မျှရှိသောအခါ အရီးဖြစ်သူ ၏ သမီး အသက် ၁၄ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော မိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ် လေသည် ။

သို့သော် "ပိုး" ကား အလုပ်တစ်ခုတွင် တည်မြဲအောင် မလုပ်ဘဲ န ယူးယောက်မြို့သို့ ရောက်သွား ပြီးလျှင် အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်ခြင်း ခံရပြီး နောက် တစ်ဖန် "ဖီလာဒဲလဖီးယား"သို့ ရောက်သွားပြန်၏။ ထိုအချိန်၌ ပိုးသည် မဂ္ဂဇင်းများ သို့ ဆောင်းပါးကဗျာ စာပေဝေဖန်ချက်မှ စ၍ ဝတ္ထု တိုကလေးများကိုပါ ရေးသား ပေးပို့လျက် ရှိလေသည် ။ ထို့နောက် "ဂ ရေဟမ်" မဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာ ဖြစ်လာပြန်၍ တစ်ဖန် အလုပ် ပြုတ်ပြန်လေသည် ။

"ပိုး"၏ အပျော်ရွှင်ဆုံး အချိန်များမှာ ၁၄ နှစ်ရွယ် ဇနီးသည် နှင့် လ က်ထပ်ပြီးစ အချိန်မျှလောက်သာ ရှိ၍ သူ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဆ င်းဆင်းရဲရဲ ပေပေတေတေ နေခဲ့ရသော အချိန်က များ လေသည် ။ တစ် ဖန် ဇနီးဖြစ်သူမှာ နှစ်ရှည်လများ နာမကျန်းဖြစ်ကာ များ စွာ စိတ်ဒုက္ခ

ရောက်ရပြီးနောက် ၁၈၄၇ ခုနှစ်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်ရှာလေသည်

။

ဤတွင် "ပိုး"သည် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြွေ အစားအနေမမှန်တော့ဘဲ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ညည်းငွေ့၍ လာကာ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မိမိသေကြောင်း ကြံစည်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် အထမမြောက်ချေ။ ထို့နောက် ဆရာကြီးသည် စိတ်မနံ့သလောက်ပင် ဖြစ်သွားရာ စိတ်ကောင်းဝင်သည့် အခါများ ၌ စာတစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ်ကို ရေးနိုင်ခဲ့သေး၏။ သို့သော် ဆရာကြီးကား တစ်နေ့တခြား ကျန်းမာရေး ဆုတ် ယုတ်ပျက်ပြားသွားပြီးနောက် ၁၈၄၉ ခုနှစ် နေ့တစ်နေ့တွင် မြောင်းတစ်ခုထဲ၌ အသောက်လွန်၍ သတိမရဘဲရှိနေသည် ကို တွေ့ရပြီးနောက်၊ မကြာမီကွယ်လွန်သွားရှာလေသည် ။

အရှုပ်အထွေး အဆန်းအပြားနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ် ဇာတ်လမ်းများကို သဘာဝကျကျ ရေးသားခဲ့သော စာရေးဆရာကြီးကား သူ၏ ဘဝခရီးတွင် ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရပြီးနောက် အိုမင်းကြီးရင့်သည် အထိ မနေရဘဲ နုနယ်ပျိုမျစ်သေးသော အသက် ၄၀ အရွယ်၌ပင် ကွယ်လွန်ရရှာလေသည် ။

ပိုး၏ သင်္ချိုင်းရာကား "ဗာလတီမို" မြို့တွင် ရှိနေ၍ အမေရိကန်ပြည်စာပေ လောကတွင် အမြတ်တနိုး ထားအပ်သော အဓိကရရေးဟောင်း အမှတ်အသားများ ထဲတွင် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်ပေသည် ။ ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် စာရေးဆရာကြီးများ စာရင်းတွင် လည်း ထည့်သွင်းထားလေသည် ။

အားရှား ဂေဟာ

ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ၏ ဆီးနှင်းမြူခိုးများ ကျဆင်းနေသဖြင့် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မှိုင်းမှုန် ရီဝေပြီးလျှင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှသော နေ့တစ်နေ့ဝယ် ကျွန်ုပ်သည် ထူးထူးခြားခြား ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည့် တောလမ်းတစ်လျှောက် တစ်ယောက်တည်း တစ်နေ့လုံးလုံး မြင်းစီးလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးညနေစောင်းနေဝင်ရီတရော အချိန်လောက်တွင် လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းသည့် "အားရှားဂေဟာ"ကို မြင်နိုင်လောက်သောနေရာသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ။ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် ဟူ၍ မသိ။ ထိုအဆောက်အအုံကြီးကို ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် မခံမရပ်နိုင်အောင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ မခံမရပ်နိုင် အောင်ပင်ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရခြင်းမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်း၍ သဘာဝအကျဆုံး ပုံပန်းသွင်ပြင်များကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါများ တွင် စိတ်ထဲ၌ ချမ်းသာရာဟူ၍ တစ်ကွက်မျှ မတွေ့ရသော ခံစားမှုမျိုးကို ဖြစ်စေသောကြောင့် ပေတည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့တွင် ရှိနေသော မြက်ခင်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။ အိမ်ကြီးနှင့် တကွ ရိုးလွန်းလှသော မြေယာဒေသ၏ ရှုမျှော်ခင်းကို လည်းကောင်း၊ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများ နှင့် တူသည့် ပြတင်းပေါက်များကို လည်းကောင်း ထိုးထိုးထောင်ထောင် ကျိုးတိုးကျဲတဲ ပေါက်နေသော မုန်ညင်းမြက်အချို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခြောက်သွေ့ ဆွေးမြည့်နေပြီ ဖြစ်

သော သစ်ပင်အချို့၏ ဖြူရော်သော ပင်စည်များကိုလည်းကောင်း ဘိန်း
စားတစ်ဦး စိတ်ကူးယဉ်မှုမှ တစ်ပါး အခြားမည်သည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး
နှင့် မှု ပိုမိုတိကျစွာ နှိုင်းယှဉ်မရနိုင်လောက်သည့် စိတ်မျိုးဖြင့် အားငယ်
စွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုစိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးကား စိတ်ကူးယဉ်နေရာမှ မနှု
တ်မြို့ဖွယ်ကောင်း သော တကယ့်အဖြစ်အပျက်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့် အဖြ
စ်မျိုးနှင့် တူ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် နေ့စဉ်သွားနေသော ဘဝခရီးကို ရ
တ်တရက် ပြောင်းလဲလိုက်သည် နှင့် တူ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးမှာ
အေးစက်စိတ်ပျက်ကာ ညှိုးနွမ်းလျက် မည်သို့သော
စိတ်ကူးစိတ်သန်းမျိုးနှင့် မှ စိတ်ချမ်းသာရာရအောင် တိုက်တွန်းစေ
ဆော်ခြင်း မပြုနိုင်သည့် မကြုံဖူးသော ပျင်းရိငြီးငွေ့မှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ယခုကဲ့သို့ အားရှားအိမ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရလျှင်ပင် ဂနာမငြိမ်အောင်
ဖြစ်ခဲ့ရသည် မှာ အဘယ်ကြောင့် ပါနည်းဟု ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားကြ
ည့်လိုက်၏။ သို့သော် ဖြေရှင်း၍ မရနိုင်ကောင်းသည့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြ
ယ်မှု တစ်ရပ်ဖြစ်နေပေသည် ။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ် ရပ်၍ တွေးတောစဉ်းစား
နေစဉ် ပေါ်ပေါက်လာသောစိတ်ကူး ၏ အရိပ်အယောင်များ ကိုလည်း
လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့လေ သည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ အား
ယင်းကဲ့သို့ ထင်မြင်စေသော အရာဝတ္ထုများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဉာဏ်မီသ
လောက် သဘာဝအတိုင်း ရှိနေသည် ။ သာမန် ဝတ္ထုပစ္စည်းများ သာ ဖြစ်
ကြောင်း ယုံမှားဖွယ် မရှိသော်လည်း ယင်းတို့ အား တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အ
သေးစိတ် ပြောင်းလဲလိုက်က အားငယ်ချောက်ချားသော စိတ်ဓာတ်ကို ဖ
ယ်ရှားနိုင်စရာ အကြောင်း ရှိလိမ့်မည်ဟူသော ထင်မြင်ချက်ကို လက်ခံ
ရခြင်းသည် ပင် ကျေနပ် ဖွယ် မရှိချေ။ ထိုသို့စိတ်ကူးရင်း ကျွန်ုပ်သည်
အိမ်ကြီးနံဘေး မလှုပ်မရှား တည်ရှိနေသော မည်းမှောင် အုံ့ဆိုင်းနေသ
ည့် ရေအိုင်တစ်ခု၏ ကမ်းပါးသို့ မြင်းကို ဇက်တို့ နှင်လိုက်ပြီးနောက် အ

ရိပ်ပြန်ဟပ်နေသော မုန်ညင်းမြက် စည်းရိုးတန်း ကိုလည်း ကောင်း၊
ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးများ နှင့် တူသော ပြတင်းပေါက်ကို
လည်းကောင်း ရေအိုင်ထဲတွင် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိပြန်ပါသည်။ ။

သို့နှင့် ပင် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းသော အိမ်ကြီးတွင် ရ
က်သတ္တပတ်ပေါင်း အတော်ကြာနေထိုင်ရန် ကြံရွယ်လိုက်၏။ အိမ်ကြီး
၏ ပိုင်ရှင် "ရောဒရစ် အားရှား" နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကလေးဘဝကပင် ခင်မ
င်ရင်းနှီးလာခဲ့သူ ဖြစ်သော်လည်း သူနှင့် မတွေ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်း အ
တော်ကြာခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် အတန်ဝေးကွာ သည့် တောပိုင်းတစ်နေရာ
တွင် ရောက်နေသော ကျွန်ုပ်ထံသို့ များ မကြာမီက စာတစ်စောင် ရော
က်ရှိခဲ့ရာ ထိုစာ၏ သဘောအရ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ရန်မှ တစ်ပါး
အခြားနည်းဖြင့် အကြောင်းပြန်ရန် မရှိချေ။ ထိုစာကပင် သူ စိတ်ချော
က် ချားနေကြောင်း သက်သေခံလျက်ရှိလေသည်။ ။ ထိုစာရေးသူသည်
အပြင်းအထန် နာမကျန်းဖြစ်နေ၍ စိတ်ရောဂါကလည်း ဖိစီးနှိပ်စက်ခြ
င်း ခံနေရကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ပျော်ပျော်ပါးပါး ရှိနေခြင်းအားဖြင့်
သူ၏ ဝေဒနာ အတော်အတန် သက်သာရာ ရလိမ့်မည် ဟူသော ရည်ရွ
ယ်ချက်ဖြင့် အရင်းနှီးဆုံးနှင့် တစ်ဦးတည်းသော မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်
အား အလွန်အမင်း တွေ့လိုနေကြောင်း ဖော်ပြထား လေသည်။ ။ ဤသို့
နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စိကာပတ်ကုံး ရေးသားထား သောကြောင့် လည်း
ကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သူ၏ တောင်းပန်ချက်ကို
လိုက်လျော လိုသောကြောင့် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည် နှောင့်နှေးခြင်း
မရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။ သို့ဖြစ်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ထူးထူးခြားခြား စိ
တ်အားထက်သန်စွာ ဆင့်ခေါ် ချက်တစ်မျိုး ဖြစ်သည် ဟု ယူဆသော သူ
၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို မဆိုင်းမတွ လိုက်နာ ခဲ့ပေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်တို့ သည် ကလေးဘဝကပင် ပိုမိုရင်းနှီးအကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ခဲ့

သည် မှန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သည် အနည်းအကျဉ်းမျှ လောက်သာ သိခဲ့ရလေသည်။ ။ သူသည် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သည် မှာ လွန်လွန်းအားကြီး၍ ဤကဲ့သို့နေထိုင်ရန် အကျင့်ပါနေပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ၏ ရှေးကျသော မျိုးရိုးမှာ ထူးခြားသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးများ ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရ၏။ ရှေးခေတ် အဆက်ဆက်ကပင် ထူးခြားပြောင်မြောက်သည့် အနုပညာ လက်ရာများအားဖြင့် ထင်ရှားပေါ်လွင် စေခဲ့၏။ များ မကြာမီကမူ အကျိုးမရှိသည့် နေရာများ တွင် ရက်ရောစွာ လှူဒါန်းပေးကမ်းခြင်း၊ ဂီတပညာဘက် တွင် လည်း အလွယ်တကူ သိနားလည်နိုင်သော ဂီတထက် ရှုပ်ထွေးနက်နဲလှသော ဂီတနှင့် ပတ်သက်သည့် လောကဓာတ်ပညာ ရပ်များ တွင် စွဲစွဲလမ်းလမ်း စိတ်ဝင်စားခြင်း စသော အကြောင်းအချက်များ ဖြင့် သူတို့ ၏ အကြောင်းမှာ သိသာထင်ရှားလေ သည်။ ။ ထိုမှ တစ်ပါး အချိန်အခါမရွေး လေးစားခြင်းခံခဲ့ရသည့် "အားရှား" မျိုးရိုး ကြီးမှ တာရှည်ခံသည့် မျိုးရိုးအကိုင်အခက်များ ဖြာထွက်ခြင်း မရှိခဲ့သည့် အလွန် ထူးခြားသော အချက်ကြီးကိုလည်း ကျွန်ုပ် သိရှိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ ။ တစ်နည်း ဆိုရသော် မိသားစုကြီးတစ်ခုလုံးသည် တိုက်ရိုက် ဆက်ခံသည့် သဘောမျိုးသာ အစဉ်အမြဲ ဖြစ်နေခဲ့၍ အလွန် မပြောပလောက်သော ယာယီသဘောမျှဖြစ်သည့် အပြောင်းအလဲမျိုးသာလျှင် ရှိခဲ့လေသည်။ ။ အဆောက်အအုံကြီး၏ သဘာဝ အနေအထားနှင့် ထိုအတွင်း နေထိုင်လျက်ရှိသူတို့ ၏ သဘောထားများ ကိုက်ညီ နေပုံကို ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ပေါ်လာလေရာ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သော ရာစုနှစ်များ အတွင်း အဆောက်အအုံကြီးနှင့် ထိုအတွင်း နေထိုင်လျက်ရှိနေသူများ သည် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြုနေသည် ကို စဉ်းစားကြံဆရင်း ထို ချွတ်ယွင်းချက်ကြောင့် ပင် သားစဉ်မြေးဆက် အပြောင်းအလဲမရှိ၊

ထိုနာမည်ကို အစဉ်တစိုက် ဆက်ခံခဲ့ရသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အိမ်ကြီး နှင့် အိမ်တွင်းနေထိုင် သူတို့ မှာ "အားရှားဂေဟာ"ဟူသော ထူးဆန်း၍ အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုး ထွက်သည့် အမည်ကို တစ်သွေး တစ်သားတည်းဖြစ် အောင် ခွဲမရဘဲ ဖြစ်သွားလေသလောဟု သဘောရမိလေသည်။ ။ အနီး အနားရှိ တောင်သူလယ် သမားများ အဖို့ မှာ "အားရှား ဂေဟာ"ဟူ သော အမည်သည် အိမ်ထောင်စုနှင့် ထိုအိမ်ကြီး နှစ်ခုလုံးကိုပင် ဆိုလို ဟန် ရှိပေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်သည် ကလေးဆန်ဆန် အပြုအမူမျိုးဖြင့် ရေအိုင်အတွင်းသို့ ငုံ့ ကြည့်လိုက်ခြင်း၏ တစ်ခုတည်းသော အကျိုးမှာ ကျွန်ုပ်၏ ပထမဆုံးထင်မြင်ချက်ကို လေးနက်စေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်၏ အယူသီး မှုသည် လျင်မြန်တိုးတက် နေသည် ကို သိမှုကပင်လျှင် ထိုသို့တိုးတက်ခြင်းကို လျင်မြန်စေခဲ့သည် မှာ ယုံမှား ဖွယ် မရှိပေ။ ။ ယင်းသည် ကား ကြောက်ရွံ့ခြင်းကိုအခြေခံသည့် စိတ်ဖွဲ့စည်းမှုများ ၏ မလွဲမသွေသော ဥပဒေသဖြစ်သည် ကို ရှေးမဆွကပင် ကျွန်ုပ် သိရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ပင်လျှင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည် ။ အဘယ် ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ရေအိုင်ထဲတွင် တွေ့မြင်နေရ သော အိမ်ရိပ်ဆီမှ အိမ်ကြီးဆီသို့ မော်၍ အကြည့်လိုက်တွင် ထူးခြား သော စိတ်ကူးယဉ်မှုတစ်ခု စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ် လာလေသည်။ ။ ယင်း သည့် စိတ်ကူးယဉ်မှုမှာ ရယ်ဖွယ် ကောင်းလှ၍ ယခုကဲ့သို့ ဖော်ပြရခြင်း မှာ ကျွန်ုပ် စွဲလမ်းနေသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထင်ရှားပေါ်လွင်စေရန် သာ ဖြစ်ပေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် အိမ်ကြီးနှင့် တကွ အိမ်ကြီး တည်ရှိရာ နယ်ပယ်အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင် ထူးခြားသည့် လေမျိုး ရှိ နေ သည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထိုလေသည် ကောင်းကင်ရှိ လေထုမှ မ ဟုတ်ဘဲ သီးခြားရှိနေလျက် ဆွေးမြည့်နေသော သစ်ပင်များ ၊ ညိုမှောင်

နေသည့် နံရံတံတိုင်း ကြီးနှင့် ငြိမ်သက်နေသည့် ရေအိုင်မှ ထွက်ပေါ်လာ သည် ဟူ၍ လည်းကောင်း ထင်မိ၏။ ထို့ပြင် ထိုလေသည် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်၍ အနံ့အပြား ကျရောက်ကာ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်း သော အသွင်ဖြင့် အံ့ဆိုင်နေပြီးလျှင် ခဲပုပ်ရောင် ထလျက် ခပ်ရေးရေး သာ မြင်နိုင်သည့် မြူခိုးမြူငွေ့ ဖြစ်သည် ဟု လည်း တဖြည်းဖြည်း ယုံကြည် လာလေသည်။ ။

အိပ်မက်တစ်ခုသာ ဖြစ်သင့်သည့် အရာကို စိတ်ထဲမှ ဖယ်ရှားပစ်လို က်ပြီး နောက် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ကြီးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်ပြန်၏ ။ ယင်း၏ အဓိက အသွင်သဏ္ဌာန်မှာ အလွန်အမင်း ရှေးကျဟန်ရှိ၏။ ခေတ်အဆက်ဆက် လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဆေးရောင်မှာ မှေးမှိန်၍ နေလေပြီ။ အိမ်ကြီး၏ အပြင်ဘက်တွင် မှီပင် ကလေးများ မွမ့်ကြဲအောင် ပေါက် လျက်ရှိ၏။ တံစက်မြိတ် စွန်းများ ၌ လည်း ကြည့် မကောင်းလောက် အောင် ပင့်ကူအိမ်သဖွယ် ရှုပ်ထွေးကာ တွဲရ၍ကျလျက်ရှိ၏။ သို့သော် ယင်းမှ အပ ထူးထူးခြားခြား ပျက်စီးယိုယွင်းနေပုံမရပေ။ ပန်းရန်ကိုင် ထားသော နေရာများမှာ ပြိုကျပျက်စီးခြင်း မရှိ။ အစိတ်အပိုင်းများမှာ လည်း မူလ အတိုင်းပင် ရှိနေ၏။ သို့သော် ကျောက်တုံးများမှာ လဲပြို တော့မည့် အနေ ရှိနေ ခြင်းကြောင့် ထူးဆန်း၏။ ဤတွင် လျစ်လျူရှု ထားသည့် သင်္ချိုင်းဂူအချို့တွင် ပြင်ပလေ၏ တစ်စုံတစ်ရာ နှောင့်ယှက် မှု မရှိပါဘဲလျက် သစ်သားထည်များ ဆွေးမြည့်ပျက်စီးရပုံကို မြင်ယော င်လာ၏။ ယင်းသို့ အလွန်အမင်း ဆွေးမြည့်ဟန် ရှိနေသည် မှ အပ အ ဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံး မခိုင်ခံ့တော့သည့် အရိပ်နိမိတ် အနည်းငယ် မျှပင်မရှိပေ။ သို့သော် သေချာစေ့စပ်စွာ ကြည့်ရှုသူတစ်ဦးအဖို့ အိမ် မျက်နှာစာတွင် အမိုးမှ နံရံအထိ၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် ရေအိုင်ထဲမှ ရေထဲတွင် ပျောက် ကွယ်သွားသည် အထိ ကွေ့ကောက်ကောက်ကာ မထင်မရှား တည်

ရှိနေသော အက် ကြောင်းကြီးတစ်ခုကိုကား တွေ့ကောင်း တွေ့ပေလိမ့် မည်။

ဤအရာများကို ကြည့်ရှုမှတ်သားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ကြီးရှိ ရာသို့ ခုံးတံတား ဖြတ်လမ်းမှ မြင်းစီး၍ လာခဲ့၏။ အသင့်စောင့်နေ သော အစေခံတစ်ဦးက မြင်းကို ဆီးကြိုယူသွားလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် " ဂျေသစ်"ပုံစံအတိုင်း ဆောက် လုပ်ထားသည့် ခုံးကြီးအောက်ခန်းမကြီး အတွင်းသို့ ဝင် လိုက်လေသည် ။ ခြေကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှမ်းတတ် သော လက်ပါးစေတစ်ဦးက ထိုနေရာမှ နေ၍ စကား တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ မည်းမှောင်၍ ရှုပ်ထွေးလှသည့် စင်္ကြံများကို ဖြတ်ကာ ကျွန်ုပ် အား သူ၏ သခင်အခန်းသို့ လိုက်ပို့လေသည် ။ မည်သည့် အကြောင်း ကြောင့် ဟူ၍ မသိ လမ်းတွင် တွေ့မြင်သမျှအရာဝတ္ထုများ သည် ကျွန်ုပ် ၏ မထင်ရှားသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ပိုမိုချောက်ချားစေ၏။ ကျွန်ုပ် ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာဝတ္ထုများ ၊ မျက်နှာကြက်တွင် ပန်းဖော်ထုလုပ် ထားပုံများ ၊ နံရံများ တွင် ခုံညားစွာ အမြိတ်ပန်း တပ်ဆင်ထားပုံများ ၊ ကြမ်းပြင်များ သည် "အက်ဗော်နီ" သစ်သားတမျှ မည်းနက်နေပုံများ ၊ ကျွန်ုပ်လျှောက်သွားစဉ် တရွမ်းရွမ်းမြည်ကာ အချင်းချင်း ရိုက်ခတ်နေ သည့် ရိုးရာအမှတ်တံဆိပ် အဆောင်ယောင်များ သည် ကျွန်ုပ် ကလေး အရွယ်ကပင် ကျွန်ုပ်အဖို့ ရိုးနေပြီဖြစ်၍ မည်မျှရိုးနေပြီဖြစ်သည် ကို ဝန် ခံရန် ဦးမလေးသော်လည်း ယင်းကဲ့သို့ မထူးဆန်းလှသည့် အသွင် သ ဣန္ဒာန်များက လှုံ့ဆော်ပေးနေသည့် စိတ်ဓာတ်များ လှုပ်ရှားနေသည့် အဖြစ်ကိုမူ ကျွန်ုပ်သည် မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ပေ။ လှေကားတစ်ခုပေါ် တွင် ကျွန်ုပ်သည် မိသားစု၏ ဆရာဝန်ကို တွေ့ရ၏။ သူ၏ မျက်နှာ ထဲ ဘေးမ ၂၁ ပါးနပ်ဖျတ်လတ်သည့် အသွင်နှင့် စိတ်ရှုပ်နေသည့် အမူအရာမျိုးရောစပ်ကာ ရှိနေသည် ဟု ကျွန်ုပ် ထင်လိုက်ရ၏။ သူသ

ည် ကျွန်ုပ်အား ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သော အမူအရာဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး နောက် ဆက်လက်၍ လျှောက်သွားလေသည် ။ နောက်ဆုံးတွင် လက်ပါးစေသည် တံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်၍ ကျွန်ုပ်အား သူ့သခင်၏ ရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည် ။

ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေသောအခန်းမှာ အလွန်ကျယ်၍ မြင့်၏။ ပြတင်း ပေါက်များ သည် ရှည်လျား ကျဉ်းမြောင်း၍ အပေါ်ပိုင်းတွင် ခပ်ချွန်ချွန် ဖြစ်နေ၏။ နက်မှောင်နေသော ဝက်သစ်ချသား ကြမ်းပြင်မှ အတော်ပင် ကွာလှမ်းသဖြင့် အတွင်း ဘက်မှ လုံးလုံးလျားလျား လက်လှမ်း၍ မမီနိုင် အောင် ဖြစ်နေလေသည် ။ အနီရောင်သမ်းနေသည့် ခပ်ဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင်တန်းများ သည် မှန်ကူကွက်များကို ထိုးဖောက် ကျရောက်နေ သည် ဖြစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာဝတ္ထုများကို အသေအချာ ထင်ရှား စေသော်လည်း အခန်းကြီး၏ ဝေးကွာသောနေရာမှ ထောင့်ချိုးများ သို့ လည်းကောင်း၊ ခုံးသဖွယ် အမြောင်းအမြောင်း ပြုလုပ်ထားသည့် မျက်နှာကြက်၏ အချိုင့်အဝှမ်း နေရာများ သို့ လည်းကောင်း မရောက်နိုင် ချေ။ နံရံများ တွင် ခန်းဆီးအနက်များ တပ်ဆင်ထား၏။ အထွေထွေ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများကား များ ပြားလှပေတည်း။ သို့သော် ရှေးဆန်၍ ခနော်ခနဲ့ ဖြစ် နေလေသည် ။ စာအုပ်များ နှင့် တူရိယာပစ္စည်းများ လည်း ပြန့်ကျဲလျက် ရှိနေရာ ယင်းတို့ ကြောင့် မြင်ကွင်းသည် မည်သို့မျှ အသက်ဝင်နေခြင်း မရှိပေ။ အခန်း တွင်းဝယ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ် အရိပ်အယောင်ဖြင့် လွှမ်းမိုးနေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအငွေ့အသက်ကိုပင် ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်မိလေသည် ။

အခန်းတွင်းသို့ ကျွန်ုပ် ဝင်သွားလျှင်ပင် "အားရှား"သည် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲလျောင်းနေရာ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်မှ ထပြီးသော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ရှာ၏။ ပထမတွင် ယင်းကဲ့သို့ နှုတ်ဆက်ခြင်းကို

လူပေါ်ကြော့တစ်ဦး၏ ဟန်လုပ်လွန်းအားကြီးသော နှုတ်ဆက်မှုမျိုးဟု
ပင် ကျွန်ုပ်က ထင်လိုက်သေး၏။ သို့သော် သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရုံမျှနှင့် ပင် အသေအချာ စိတ်ပါ လက်ပါရှိသည့် အကြောင်း ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်သွားတော့သည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ထိုင်လိုက်ကြပြီး နောက် သူသည် အတန်ကြာမျှ စကားမပြောဘဲ ရှိနေစဉ် အံ့အားလည်း သင့်၊ သနားလည်း သနားသည့် အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ရောဒရစ်အားရှား ကဲ့သို့ တိုတောင်းလှသော အချိန်ကာလ အတွင်း ထိုမျှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြောင်းလဲသွားသည့် လူမျိုးကား အမှန်ပင် ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှောက်တွင် ရှိနေသူသည် ကျွန်ုပ် ငယ်ရွယ်စဉ်က မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် ဝန်ခံရန်ပင် အတော် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားရလေသည် ။ သို့သော် သူ၏ မျက်နှာအသွင်သဏ္ဌာန်မှာ အခါခပ်သိမ်း ထူးခြားနေခဲ့ပေသည် ။ လူသေတစ်ဦးကဲ့သို့သော အသားအရေ ဖျော့တော့ကာ မနိုင်းယှဉ်သာအောင် တောက်ပြောင်သည့် မျက်လုံးကြီး၊ အတော်အတန်ပါး၍ အလွန်ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော်လည်း သူတကာထက် လှပစွာ ကွေးနေသော နှုတ်ခမ်းများ ၊ ဟီးဗရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သွယ်လှသော နှာတံနှင့် ယင်းကဲ့သို့သော နှာတံနှင့် လိုက်လျောသည့် နှာခေါင်းပေါက်များ ၊ အလွန်အချိုးကျသော်လည်း ပွင့်ကားခြင်းမရှိဘဲ စိတ်ဓာတ်စွမ်းအား ချို့တဲ့ မှုကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည့် မေးရိုး၊ ပင့်ကူမျှင်သာသာ နူးညံ့၍ ခပ်ပါးပါးဖြစ်သည့် ဆံပင် စသည့် သွင်ပြင်နေထားတို့ နှင့် တကွ ကျယ်ပြန့်သော နားထင်ကြီးတို့ မှာ ရုတ်တရက် မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်သော မျက်နှာထားမျိုးဖြစ်လေသည် ။ ဤကဲ့သို့သော ရုပ် လက္ခဏာ အသွင်အပြင်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် မျက်နှာထားမျိုးသို့ ပြောင်းလဲသည် ဆိုရုံမျှ ပြောင်းလဲခြင်းသည် ပင်လျှင် အပြောင်းလဲကြီးမျိုး ဖြစ်နေတော့ရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ မည်သူ့

အား စကားပြောနေပါသနည်းဟူ၍ သံသယ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ယခုအခါ တစ္ဆေသရဲကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော သူ၏ အသားနှင့် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် တောက်ပ နေသည့် မျက်လုံးတို့ သည် အခြားအရာများ ထက် ကျွန်ုပ်အား အံ့အားသင့်စေ၏။ တုန်လှုပ် ချောက်ချားစေ၏။ သူ၏ ပိုးမျှင်တမျှ နူးညံ့သောဆံပင်မှာ ညှပ်ထားခြင်းမရှိဘဲ ရှည်ချင်တိုင်း ရှည်၍ နေလျက် မျက်နှာတစ်ဝိုက်တွင် အလိုက်သင့်ကျမနေဘဲ ပင့်ကူမြွေများကဲ့သို့ ဗရပွရှုပ်ထွေး ပျံ့ဝဲလျက်ရှိလေရာ လူတို့ ၏ သဘာဝအင်္ဂါရုပ်ပင် မပေါက်တော့သလောက် ရှိနေတော့၏။

ကျွန်ုပ် သူငယ်ချင်း၏ အသွင်အပြင်ကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အကြောင်း အထင်းသား ပေါ်လာတော့၏။ ယင်းသည် ကား အလွန်အကျွံ စိတ်လှုပ်ရှားနေမှု၊ အမြဲတုန်လှုပ် ချောက်ချားနေမှုတို့ ကို ကျော်လွန်ရန် အချည်းနှီး ကြိုးပမ်းမှု၏ အကျိုးအာနိသင်မှ ထွက်ပေါ်လာသည် ကို ကျွန်ုပ် မကြာမီ တွေ့ရှိရ၏။ ယင်းကဲ့သို့သော အဖြစ်မျိုးအတွက် ကျွန်ုပ်သည် အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ယင်းသည် ကား သူရေးသော စာကြောင့် သာမဟုတ်ဘဲ သူ၏ ငယ်မှု ငယ်ကျင့်အချို့ကို အမှတ်တရ ဖြစ်နေသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူ၏ ထူးခြားသော ကိုယ်ဟန်အနေအထားနှင့် စိတ်နေသဘောထားတို့ မှ ထုတ်ယူရရှိသော ထင်မြင်ချက် တို့ ကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ အပြုအမူမှာ ဖျတ်လတ်သည့် အခါလည်း ဖျတ်လတ်၍ မတုန်မလှုပ် ရှိသည့် အခါလည်း ရှိတတ်သည်။ သူ၏ အသံမှာ လည်း (တိရစ္ဆာန်စိတ်မျိုးကို လုံးဝ ချိုးနှိမ်ထားသည့် အခါ) ချီတုံချတုံ မပွင့်တပွင့် ရှိနေရာမှ အလွန်အကြူး သေရည် ယစ်မူးနေသည့် အခါ ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ ခပ်လေးလေး၊ ခပ်မှန်မှန်နှင့် အာပေါင်အာရင်း သန်သန် စိတ်ပါ လက်ပါ အသံမျိုးမှ ဘိန်းစားတစ်ဦး၏ ခပ်လေးလေး မှန်မှန်နှင့် အသံအနိမ့်အမြဲ

င့် တိကျစွာ ပြောသည့် အသံမျိုးသို့ အထူး စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အချိန်များ တွင် ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားတတ်လေသည်။ ။

ဤသို့ပင် သူသည် ကျွန်ုပ် လာရောက်လည်ပတ်ရခြင်း ရည်ရွယ်ချက်၊ သူက ကျွန်ုပ်အား အလွန်ပင် တွေ့ချင်နေပုံနှင့် ကျွန်ုပ်က သူ့အား မည်သို့ နှစ်သိမ့်စေ လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေပုံ စသည် တို့ ကို ပြောပြလေသည်။ ။ သူ၏ ရောဂါအကြောင်း ကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား အတော်ကြာ ပြောပြ၏။ သူ ပြောပြချက်အရ ရောဂါမှာ ဝဋ်နာပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိသားစု၏ မကောင်းမှု ကံကြမ္မာတစ်ရပ်လည်း ဖြစ်၍ လက်လျှော့ ထားကြောင်း၊ ရောဂါမှာ အာရုံကြောများ ဖောက်ပြန်မှုပင်ဖြစ်၍ မကြာမီပင် ပျောက်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဆက်လက် ပြောပြ၏။ ရောဂါ၏ အခြေအနေမှာ သဘာဝမဟုတ်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ဖြင့် ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှု အချို့ကို အသေးစိတ် ပြောပြလေရာ အခြင်းအရာများမှာ ယေဘုယျအားဖြင့် ယုတ္တိတန်လောက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်လည်း ဝင်စား အံ့အားသင့်ခဲ့ရလေသည်။ ။ သူ၏ အာရုံကြောများမှာ အလွန်ပင် လျင်မြန်စူးရှလျက်ရှိ၏။ သူသည် အလွန် အရသာမရှိသည့် အစားအစာ ကိုသာ စားသောက်နိုင်၏။ အဝတ်အစည်များကိုလည်း တစ်မျိုးတစ်စားတည်းကိုသာ ဝတ်ဆင်နိုင်၏။ ပန်းဟူသမျှ၏ ရနံ့များကိုလည်း မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ အလွန်မှေးမှိန်သော အလင်းရောင်သည် ပင် သူ၏ မျက်လုံးများကို ကျိန်းစပ်စေခဲ့၏။ သို့သော် သူ့အား ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်စေသော ထူးခြားသည့် အသံများ ရှိနေရာ ယင်းတို့ မှာ ကြိုးတပ် တူရိယာများမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံများ ဖြစ်လေသည်။ ။

သူသည် အလွန်သေးနပ်သည့် ကိစ္စကလေးများကိုပင် တွေး၍ ကြောက်ရွံ့ နေ၏။ "ကျုပ်တော့ သေရမှာ ပဲဗျာ၊ ဒီလို စက်ဆုတ်စရာကောင်း

တဲ့ အပြစ်ကြီးခံရပြီး ပျက်စီးရမှာ ပါပဲ။ ဒါပဲဗျို့၊ ဒါပဲ တခြား မဟုတ်ဘူး ။ ကျုပ်က အနာဂတ်အဖြစ် အပျက်တွေကို ကြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အကျိုးတရားတွေ ကို ကြောက်တာ။ ကျုပ်ဟာ အခုလိုလည်း မခံနိုင်အောင် စိတ်လှုပ်ရှား နေတဲ့ အခါမျိုးမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ စာမဖွဲ့လောက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်က လေးတောင် တွေးလိုက်ရင် အတော်တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွား တာပဲ။ ကျုပ်ဟာ စင်စစ်တော့ ဘေးအန္တရာယ်ကို စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာခြင်း မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ အကျိုးတရားဖြစ်တဲ့ ထိတ်လန့်စရာကိုသာ ကြောက် တာပါ။ အခုလို စိတ်ချောက်ချားပြီး သနားစရာကောင်းနေတဲ့ အခြေအနေမှာ အနွေးနှင့် အမြန် ဆိုသလို "အကြောက်တရား"ဆိုတဲ့ အာရုံက ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုး စားရင်း ကျုပ်ဟာ ဒီဘဝကြီးကို စွန့်လွှတ်ရမယ့်အချိန် မကြာခင် ရောက်လိမ့်မယ် လို့ ထင်တာပါပဲဗျာ" ဟု နှုတ်မှ တဖွဖွပြောလျက် ရှိလေသည် ။

ထိုမှ တစ်ပါး သူ၏ သံသယမကင်းဖွယ်သော စကားအရိပ်အမကြွ အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ၏ စိတ်အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ အခြား ထူးခြားချက်ကိုလည်း သိရှိရလေသည် ။ ယင်းသည် ကား သူနေထိုင်လျက်ရှိသည့် အဆောက်အအုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အယူသီးသည့် အစွဲအလမ်းများ ပင် ဖြစ်လေသည် ။ သူသည် ထိုအဆောက်အအုံတွင်းမှ နှစ်ပေါင်းများ စွာကြာအောင် ထွက်ခွာခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ဤအယူသီးမှု သည် ပင် မရေမရာနိုင်လှပေ၏။ သူ၏ ပြောကြားချက်အရ ဆိုသော် သူ၏ အိမ်ထောင်စု နေထိုင်ရာ အိမ်ကြီး၏ ထူးခြားသောအသွင်အပြင် အချို့က သူ၏ စိတ်ဓာတ်အပေါ်တွင် နိုင်နင်းကာ လွှမ်းမိုးနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မည်းမှောင်နေသည့် နံရံကြီးများ နှင့် သူရဲခိုများ ၊ ယင်းတို့ ရိပ်ပြန် ထင်ဟပ်နေသည့် ရေအိုင်ကြီးတို့ ကပင် သူ၏ ဘဝနေမှုထိုင်မှုအပေါ်တွ

င် အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သည့် အရာများ ဟု ဆိုလိုလေသည် ။

သူ ခံစားနေရသော ထူးခြားသည့် စိတ်ညစ်ညူးမှု အကြောင်းရင်းမှ နှစ်ရှည်လများ အဆက်မပြတ် ပြင်းထန်စွာ ဝေဒနာခံစားမှု၊ စင်စစ်အားဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာပင် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော အဖော်၊ ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် သူ၏ နောက်ဆုံးနှင့် တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးသား ချင်းဖြစ်သည့် သူ့အလွန်ချစ်ခင်သော နှမသည် မကြာမီ သေဆုံးတော့မည် ဖြစ်သည် ကို အသေအချာ သိရှိနေမှုပင် ဖြစ်သည် ဆိုက ပို၍ သဘာဝကျပြီးလျှင် ဆီလျော်ကြောင်းဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောပြလေသည် ။

သူက ကျွန်ုပ် မည်သည့် အခါမျှ မမေ့နိုင်သော စိတ်ပျက်သည့် လေသံမျိုးဖြင့် "သူမရဲ့ ရောဂါကြောင့် ကျုပ်ဟာ အားရှားဆွေမျိုးစုထဲမှာ နောက်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျန်နေတော့မှာ ပဲဗျာ"ဟု ပြောပြ၏။ သူ ပြောပြနေဆဲမှာပင် သူ၏ နှမသည် "မယ်ဒလင်း"သည် အခန်းကြီး၏ ခပ်လှမ်းလှမ်း အဝိုင်းတွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖြတ်သန်းလျှောက်သွားရင်း ကျွန်ုပ်ရှိနေသည် ကိုပင် မသိရှိဘဲပျောက် ကွယ်သွားလေသည် ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိတ်လန့်အံ့ဩလျက် သူမအား ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့စိတ်ထားမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည် ကို မပြောနိုင်အောင် ရှိနေခဲ့၏။ သူမ လျှောက်သွားသည် ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေ ရင်းပင် ကျွန်ုပ်မှာ ကြက်သေသေနေခဲ့၏။ တံခါးတစ်ခု ပိတ်သွားပြီးနောက် သူမအား မမြင်ရတော့သည့် အခါ ကျွန်ုပ်သည် မောင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့် လိုက်လေသည် ။ သို့သော် သူသည် မျက်နှာကို သူ၏ လက်များ နှင့် အုပ်ပြီးလျှင် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုယိုတော့လေရာ မျက်ရည်များ ယိုကျစီးဆင်းလျက် ရှိသည့် ပိန်ခြောက်နေသော လက်ချောင်းများမှာ မူလကထက်ပင် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ သည် ကို ကျွန်ုပ် သတိထားလိုက်မိသည် ။

မယ်ဒလင်း၏ ရောဂါမှာ အတော်ကြာကပင် ဆရာဝန်များ ၏ အစွမ်းဖြင့် မတတ်နိုင်အောင် ရှိနေခဲ့၏။ သူဖြစ်ပုံမှာ အမြဲလိုလိုပင် သတိလစ်နေလျက် ကိုယ် ခန္ဓာမှာ တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးကာ လက်ခြေများ မကြာမဏ သေသွားတတ် လေသည် ။ ယခုအချိန်အထိ သူမသည် ရောဂါ၏ ဖိစီးမှုကို ကြံ့ကြံ့ခံနေခဲ့၍ နောက်ဆုံး၌ အိပ်စက်ခြင်းပင် မပြုတော့ပေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သို့ရောက် သည့် ညနေခင်းမှာ ပင် သူမသည် (ထိုနေ့ညတွင် သူမ၏ အစ်ကိုက ဖော်ပြခြင်းငှာ မတတ်ကောင်းသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ပြောပြချက်အရ) ရှင်သေမင်းအား စစ် ခင်း၍ မနိုင်ဘဲ အညံ့ခံလိုက်ရလေသည် ။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ် သူမအား တစေ့တစောင်း မြင်လိုက်ရသည် မှာ လည်း အနည်းဆုံးအားဖြင့် သူမ အသက်ရှင်နေခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်အဖို့ နောက်ဆုံး တွေ့မြင်ခြင်းဖြစ်သည် ကို သိရှိရလေသည် ။ သူအား နောက်ထပ် ကျွန်ုပ် မတွေ့မြင်ရတော့ချေ။

ထို့နောက်တွင် ရက်ပေါင်းများ စွာ ကြာသည့် တိုင်အောင် အားရှားရော ကျွန်ုပ် ပါ သူ့အကြောင်းကို စကားမဟမိဘဲ ရှိနေခဲ့၏။ ဤအချိန်ကာလအတွင်း ကျွန်ုပ် သည် မိတ်ဆွေ၏ စိတ်မချမ်းမြေ့နေသည် ကို သက်သာရာရရှိစေရန် စိတ်ပါ လက်ပါ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှုများ ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့လေသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ပန်းချီအတူဆွဲကြ၏။ စာအတူဖတ်ကြ၏။ ဤသို့မှ မဟုတ်လျှင်လည်း ပရမ်းပတာ တီးနေသော သူ၏ ဂီတသံကို ကျွန်ုပ်က အိပ်မက်ထဲမှာ ကဲ့သို့ နားထောင်နေခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုရင်းနှီးလာသောအခါ သူ၏ ဗီဇကပင် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ သက်ရှိသက်မဲ့ အားလုံးအား ငြီးငွေ့ဖွယ်မှတ်ထင်ကာ အမှောင်ထုဖြင့် လွှမ်းခြုံ ပိတ်ဖုံးလျက်ရှိသော သူ၏ အတွင်းစိတ်ကို အလင်းရောင်ရစေရန်နှင့် ပျော်ရွှင်လာ စေရန် ကျွန်ုပ် ကြိုးစားမှုသည် အချည်းနှီးပါတကား ဟု ကျွန်ုပ် သိရှိလာတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အားရှားဂေဟာပိုင်ရှင်နှင့် တစ်ဦးချင်း ဖြုန်း
ခဲ့ရသော အချိန်များကို အမြဲတစေ အမှတ်ရနေမည် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ
အား ကျွန်ုပ် လေ့လာခဲ့ရာတွင် သူ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော သဘော
လက္ခဏာအမှန်ကို အတိအကျ ရေးသားဖော်ပြရန် ကျွန်ုပ် မစွမ်းပေ။ အ
လုံးစုံပင် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် များ ကမောက်ကမ အယူအဆများ ဖြင့်
လွှမ်းမိုး၍ နေလေသည် ။ သူ လက်တန်း စပ်ဆိုသော
တမ်းချင်းကဗျာကြီးများကို ကျွန်ုပ် အမြဲကြားယောင်နေ၏။ အခြား ဖော
က်ပြန်မှုများ အနက် "ဗွန်ပီဗာ"၏ ကကြိုးသီချင်း နောက်ဆုံးအပိုဒ်ကို
ကပြောင်းကပြန် ချဲ့ထွင်ထားခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် နာကြည်း
လောက်အောင် ဖြစ်တော့၏။ သူ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ကျက်စားရာ ပန်းချီ
ကားများ သည် စုတ်ချက် တစ်ချက်မှ တစ်ချက်သို့ ကူးပြီးနောက် ထင်
ရောင်ဝိုးဝါး သဏ္ဌာန်သို့ ကူးပြောင်း သွားရသည် မှာ အဘယ်ကြောင့် ဟု
၍ မသိ။ ကျွန်ုပ်စိတ်ကိုပင် တုန်လှုပ်ချောက် ချားစေ၏။
ထိုပန်းချီကားများမှ ကျွန်ုပ် ကောက်ယူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ရှိ သ
လောက်ကို ဤမျှလောက် စာလုံးများ ဖြင့် ရေးသားဖော်ပြရန် မတတ်နိုင်
င် အောင်ပင် ရှိတော့၏။ သူ၏ ဒီဇိုင်းပုံများ ၌ အလွန်ရိုးသားမှု၊ အဆင်
အပြင် ကင်းမဲ့မှု များ သည် ပင် အာရုံကို ဆွဲဆောင်မှု၊ ခြောက်လှန့်မှုများ
ကို ပြုနိုင်စွမ်း ရှိလေသည် ။ သဘောကို ပန်းချီဖြင့် သရုပ်ဖော်ရာ၌ "
ရောဒရစ်အားရှား" တစ်ယောက်သာ ရှိပေမည်။ စိတ်ညစ်ရောဂါ စွဲကပ်
နေသူသည် သူ၏ စိတ်ကူး ကို ပိတ်ကားပေါ်တွင် ကြံဖန်ဖော်ပြရာ၌ ကျွ
န်ုပ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေများ အရ "ဖူဆယ်လီ"၏ ပြောင်မြောက်
သော တမ်းချင်းများကို နှလုံးသွင်းရာတွင် ခံစားရသော အံ့အား
သင့်ခြင်းထက်ပင် ယင်းတို့ ၏ အရိပ်အယောင်ကို ခံစားရလေသည် ။

ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ၏ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေသော ထင်မြင်ချက်ကို

ဖော်ပြ သည့် ပုံများ အနက် တစ်ပုံကို ထင်ရှားစွာပင် မဟုတ်သော်လည်း ခပ်ရေးရေးမျှပင် အဓိပ္ပာယ်ပေါ်စေကာမူ ဖော်ပြပါအံ့။ ကားကလေးတစ် ခုပင် မှာ အလွန်ချောမွေ့ ဖြူဆွတ်ပြီးလျှင် အဆီးအတားမရှိ၊ အလွန်လည်း ရှည်လျား၍ နိမ့်သော နံရံများ ရှိသော မြေအောက်တိုက်ခန်း၊ သို့မဟုတ် လိုဏ်ခေါင်းတစ်ခုအတွင်း လေးထောင့် ကျသော အခန်း ကလေး၏ အတွင်းဘက် မြက်ခင်း ဖြစ်၏။ ထိုဒီဇိုင်းပုံ၌ တွေ့မြင် နိုင် လောက်သော အချက်အလက် အချို့မှာ အခန်းကလေးသည် မြေအောက် အလွန်နက်ရှိုင်းသော နေရာတွင် တည်ရှိသည့် သဘောမျိုး ကောင်း စွာသရုပ် ဆောင်လျက်ရှိ၍ မည်သည့် နေရာတွင် မျှ ထွက်ပေါက်ဟူ၍ မ ရှိ။ မီးရှူးတိုင်၊ သို့မဟုတ် အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်ရန် မည်သည့် အစီ အမံမျိုးကိုမျှလည်း မတွေ့ရပေ။ သို့သော် အလင်းရောင်များ တောက် လျှောက် အလွှဲပယ်ကျ ရောက်လျက် နေရာတစ်ခုလုံး ခမ်းနားစွာ ဝင်းဝင်းထိန်လျက် ရှိလေသည် ။

အာရုံကြောများ အလွန်အားနည်းနေသောကြောင့် ထိုသို့သော ရောဂါ ဝေဒနာကို ခံစားနေရသူအဖို့ ကြိုးတပ်တူရိယာ အချို့မှ ထွက် လာသည့် ဂီတသံ များမှ တစ်ပါး အခြားဂီတသံများအားလုံးကို သည်းမ ခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည့် အကြောင်း ကျွန်ုပ် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ် ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူ သည်းခံ နိုင်သည့် ဂီတသံများမှာ ဂီတာမှ ထွက်ပေါ် လာသည့် အသံများကိုသာ တဖြည်းဖြည်း နယ်ကျဉ်းသွားပြီး ဖြစ်သည့် အလျောက် သူ၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်များမှာ စိတ်ကူးယဉ် သဘောမျိုး သာ ဖြစ်ခဲ့ရဟန်တူလေ သည် ။ သို့သော် သူ၏ လက်တန်းသဘောဖြစ် သော အာဝဇ္ဇန်း ချွင်မှုများကို ဤသို့ ရှင်းပြ၍ မဖြစ်နိုင်သေးပေ။ ယင်းတို့ သည် သူ၏ ပရမ်းပတာ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ ၏ ဂီတဆိုင်ရာ သင်္ကေ တများ တွင် ရှိကောင်း ရှိနေပေလိမ့်မည်။ (သူသည် မကြာခဏလိုပင်

ကိုယ်တိုင် လက်တန်း စပ်ဆိုသည့် သီချင်းများ ဖြင့် အသုံးခံလေ့ ရှိသည်။ ။) ထိုအခါမျိုးမှာ သူ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အမြင့်ဆုံးအထိသို့ ရောက်သော အခါများ ၌ သာ ယင်းကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရကြောင်း ယခင်အထက်က ကျွန်ုပ် ဖော်ပြခဲ့ဖူး လေပြီ။ ယင်းသို့ စိတ်ကူးပေါက်ရာ သီကုံးထားသည့် တေး သံတစ်ခု၏ စကားလုံးများကို ကျွန်ုပ်သည် အလွယ်တကူပင် မှတ်မိနေခဲ့ ၏။ သူ ပြောသည့် အတိုင်း ဆိုက ကျွန်ုပ်သည် အတင်းအကျပ်ပြု၍ စိတ် ဝင်စားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ယင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ထဲတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အားရှားကို လည်းကောင်း၊ သူ၏ "ဆင်ခြင်တုံတရား"သည် ဘူမိနက်သန်ပလ္လင်ပျံမှ လျောကျခဲ့ရသ ည် ကိုလည်းကောင်း အထင်းသား ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည် ဟု ထင်မြင်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည် ။ "တစ္ဆေခြောက်သည့် နန်း တော်" ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသော ကဗျာ၏ စာပိုဒ်များ သည် အတိအ ကျပ်ပင် မဟုတ်စေကာမူ အနီးဆုံးအားဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသ ည် ။

၁။ ။ ကောင်းကင်တမန်တော်များ နေထိုင်ရာ ကျွန်ုပ်၏ အစိမ်း လန်းဆုံးသော ချိုင့်ဝှမ်း အတွင်းဝယ် တစ်ခါသော် လှပခွံညားနေသော နန်းတော်ကြီး၊ တောက်ပနေသော နန်းတော်ကြီး ဦးခေါင်း ပြူထွက်လာ ၏။ ယင်းသည် စိတ်ကူးဘုရင်ကြီး၏ နယ်ပယ်တွင် တည်ရှိနေခဲ့၏။ ယ င်း၏ ထက်ဝက်မျှ လှပသော မည်သည့် အရာဝတ္ထုပေါ်သို့မျှ ကောင်းက င်တမန် တို့ သည် အတောင်မခတ် ခဲ့ဖူးချေ။

၂။ ။ ယင်း၏ ခေါင်မိုးများ ပေါ်တွင် အောင်လံဝါများ သည် ငွေ ရောင် တဝင်းဝင်းဖြင့် ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် လွင့်လျက်ရှိ၏။ (ဤအရာအား

လုံးတို့ က ဟို ယခင် ရှေးပဝေသဏီက ဖြစ်၏။) ထိုသို့ သာယာလှသော နေ့က တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည့် လေပြည်လေညင်း ဟူသမျှသည် ဖျော့တော့သော အရောင်လွှမ်းနေသည့် ခံတပ်မြေကတုတ်များ တစ်လျှောက်တွင် သင်းပျံ့သော ရနံ့ဖြင့် လှိုင်စေ၏။

၃။ ။ ထိုသို့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသည့် ချိုင့်ဝှမ်းသို့ လှည့်လည်ရောက်ရှိလာသူများ သည် ထိန်လင်းနေသော ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်မှ ကြည့်သော် ဝိညာဉ်များ သည် ပလ္လင်တစ်ခုကို ဝိုင်းရံလျက် သာယာညင်းပျောင်းစွာ ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ တီးခတ်နေသည့် စောင်းသံဖြင့် ဂီတမာန်ပါပါ လှုပ်ရှားကခုန် နေသည် ကို တွေ့ရပေမည်။ ပလ္လင်ပေါ်၌ ကား ရေမြေရှင် "ပေါ်ဖွိုင့်ရီဂျင်" သည် သူ၏ ဘုန်းတန်ခိုးဖြင့် လျော်ညီသော မင်းခမ်းမင်းနားဖြင့် ထိုင်နေလေသည် ။

၄။ ။ နန်းတော်၏ တံခါးမကြီးကိုလည်း ပုလဲ၊ ပတ္တမြားတို့ ဖြင့် ဆန်းကြယ်တောက်ပစွာ စီခြယ်ထား၏။ ထိုတံခါးပေါက်မှ တပြောင်ပြောင် တလက်လက်ဖြင့် အဆုံးအစ မရှိအောင် ပြောင်လက်သော "ပွဲတင်သံ"တစ်အုပ်တစ်သင်း ကြီး ထိုးဝင်လာ၏။ ယင်းတို့ ၏ တာဝန်မှာ ဂီတရသမြောက်သော သံနေသံထားဖြင့် ဘုရင်ကြီး၏ ဘုန်းတော်ဘွဲ့များကို သီဆို ကျူးရင့်ရန်ပင် ဖြစ်တော့သည် ။

၅။ ။ သို့သော် အနိဋ္ဌာရုံများ သည် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းဖွယ် ဝတ်ရုံများကို လွှမ်းခြုံကာ ရေမြေရှင်၏ နယ်ပယ်ကို တိုက်ခိုက်လာကြ၏။ (ကျွန်ုပ်တို့ ဝမ်းနည်းတသ ငိုကြွေးကြပါစို့၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် နံနက်မိုးသောက်လျှင် သူရှိတော့မည် မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။) သူ၏ အိမ်တော် ပတ်လည်တွင် တစ်ခါက လျှမ်းလျှမ်း တောက်ခဲ့သော တန်းခိုးတေဇာ ဘုန်းသမ္ဘာတို့ သည် နစ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်လျက် ဝိုးဝါးမျှသာ မှ

တံမိကြသည့် ရှေးခေတ်မှ ပုံဝတ္ထုအသွင်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

၆။ ။ ယခုအခါ ထိုချိုင့်ဝှမ်းအတွင်း လှည့်လည် သွားလာနေသော ခရီးသည် တို့ သည် အနီရောင် သန်းနေသည့် ပြတင်းပေါက်များမှ ကာရန်မညီသည့် တေးဂီတအတိုင်း ထူးခြား ဆန်းကြယ်စွာ လှုပ်ရှားနေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်ကြီးများကို တွေ့ရ၏။ ဤတွင် ရွံရှာမုန်းတီးဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းနေသည့် မြစ်ကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အုပ်စုကြီးသည် မှေးမှိန်ဖျော့တော့သော အလင်းရောင်ရှိသည့် တံခါးပေါက်မှ ရယ်မောကာ အစဉ်အမြဲ ထွက်၍ နေလေသည်။ ။ သို့သော် မပြုံးနိုင်တော့ပြီ တကား။

ကဗျာမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် ထင်မြင်ချက်များ အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ စိတ်ကူး အလျဉ် အမျှင်မပြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည် ကို ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းစွာသိ၏။ ထိုစိတ်ကူးယဉ်ထဲတွင် အားရှား၏ သဘောအယူအဆတစ်ရပ် ထင်ရှားပေါ်လွင် လာရာ ထိုအယူအဆကို အခြားသူများက အသစ်အဆန်းတစ်ရပ်ဟု ထင်မှတ် သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကမူ ဆန်းသစ်သောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူ လက်ကိုင်ပြုထား သောကြောင့် သာ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။ ဤအယူအဆမှာ ယေဘုယျအားဖြင့် ဆိုရသော် ဟင်းသီးဟင်းရွက်စသည် တို့ သည် အာရုံခံစားတတ်သည် ဟူသော အယူအဆပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ သို့သော် သူ၏ မူမမှန်သော စိတ်ကူးထဲ၌ ထိုထက် ပင် လွန်ကဲသော သဘောမျိုး သက်ရောက်လျက် အချို့စည်းကမ်းချက်များ အရ ပရမ်းပတာ စည်းလွတ်ကမ်းလွတ်ပင် ဖြစ်၍ နေချေသည်။ ။ သူ၏ ဆွဲဆောင်ပုံ၊ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ပြုလုပ်ပုံတို့ကို ဖော်ပြရန် စကားလုံးပင် ရှာ၍ မတွေ့သလောက် ရှိနေပေသည်။ ။ သူ၏ ယုံကြည်ချက်မှာ ယခင်က ကျွန်ုပ် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း သူ၏ မိဘဘိုးဘွားများ နေထိုင်ရာ အိမ်ကြီး၏ အညိုရောင် ကျောက်တုံးကြီးများ နှ

င့် ဆက်သွယ်လျက်ရှိ၏။ ယင်းကျောက်တုံးများကို စီစဉ်ထားပုံ၌ လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံးများ ပေါ်တွင် ပေါက်ရောက်နေသည့် မှိုများ ၌ လည်းကောင်း၊ အိမ်ကြီး၏ ပတ်လည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသော ဆွေးမြည့်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးများ ၌ လည်းကောင်း နောက်ဆုံးပြောရမည် ဆိုသော် ယင်းအစီအစဉ် တည်နေပုံတို့ မှာ တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ နှစ်ရှည်လများ တည်ရှိခဲ့ပုံနှင့် တကွ အိုင် အတွင်းရှိ ငြိမ်သက်သော ရေပြင်တွင် တန်ပြန် ဟပ်ထင်နေသည့် အရိပ် စသည် တို့ ပါပေါင်းစပ်ခြင်းအားဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးများ ၌ အာရုံခံစားမှုရှိသည် ဟု သူ တွေးတော၍ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့လေသည် ။ ရေပြင်နှင့် နံရံများ တစ်ဝိုက်တွင် အခြား လေများ နှင့် မရောသော ကိုယ်ပိုင်လေထု စုခဲနေသည် မှာ အာရုံခံစားမှု၏

အထောက်အထားပင်

သက်သေခံဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း သူက ပြော၏။ (သို့ ပြောလိုက်သော အခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ထိတ်လန့်၍ ပင်သွား၏) ယင်းတို့ ၏ အကျိုးအနိသင်သည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ အားဖြင့် ရာပေါင်းများ စွာမျှ သူ၏ မိသားစုကံကြမ္မာကို လွှမ်းမိုးအုပ်စိုးခဲ့ရာ မမြင်နိုင်သော သဘောတရား ဖြစ်ကြောင်း သူ့အားလည်း ယခု ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရသည့် အတိုင်း ပုံသွန်းပေးကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည် ။ ထိုထင်မြင်ချက်မျိုးကို ဝေဖန်ရန် မလိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဝေဖန်ခြင်း မပြုပေ။

နှစ်ပေါင်းများ စွာ နာမကျန်း ဖြစ်နေသူ၏ အများအားဖြင့် မှီခိုအားထားရာ ဖြစ်နေခဲ့သော စာအုပ်များ သည် ကား နာနာဘာဝလောက၏ သဘောတရားများ နှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိလှပေသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် "ဂရက်ဆက်"ပြုစုခဲ့သော ဗားဗက်နှင့် ရှားထရွတ်တို့ ကို အတူတကွ ဖတ်ရှုလေ့လာကြ၏။ မက်ဆီယာ ဗယ်လီ၏ ဗယ်လဖီဂေါ်ဆွီဒင်ဗေ၏ "ကောင်းကင်ဘုံနှင့် ငရဲပြည်"၊ ဟောလဗတ် ရေးသားခဲ့သည့် "နစ်ကလ

တ် ကလင်း၏ မြေအောက်ခရီးစဉ်" ဂျင်းဒင်ဒါဇင်း၊ ဒါလာချိန်းဗားနှင့် ရေးဗတ်ဖလွတ်တို့ အသီးသီး ရေးသားခဲ့သည့် လက္ခဏာပညာ စာအုပ်များ နှင့် ကမ်ပင်နယ်လာ ရေးသည့် "နေမြို့တော်"တို့ ကိုလည်း ဖတ်ရှုခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သဘောအကျဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ရှစ်ချိုးဖြင့် ရိုက်ထားသည့် စာအုပ်ငယ်ကလေး ဖြစ်သော ဒိုမင်နစ်ကန်ဘုန်းကြီး အိုင်းမားရစ် ဒါဂျီဂွန်း ရေးသားသည့် "ဒါရိုက်တတိုရီယမ် အင်ဂျင်ဇီတိုရီ ယမ်" စာအုပ်ပင် ဖြစ်သည် ။ ထို့ပြင် ပွန်ပို နီယပ်မေလာခေါ် စာအုပ်ထဲ တွင် ရှေးဟောင်း အာဖရိကစာပေမှ "ဆက်တာ" နတ်မိစ္ဆာနှင့် "အီဂျီပန်" နတ်မိစ္ဆာများ အကြောင်း ဖော်ပြထားသည့် စာပိုဒ်များ ပါရှိရာ အားရှားသည် ယင်းတို့ ကိုဖတ်ရှုကာ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာရှိသည့် တိုင်အောင် ငေးမောတွေဝေ နေတတ်လေသည် ။ သို့သော်လည်း အလွန်ရှားပါး၍ လေးချိုးဖြင့် ရိုက်ထားသည့် မေ့ပျောက်နေကြပြီဖြစ်သော ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ဆောင်၏ လက်စွဲစာအုပ်ဖြစ်သော ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှသော "ဂေါသစ်" ဆန်ဆန် "ဗာဂျီလီယေမော်တျူယိုရမ် ဆီကမ်းဒမ်းခိုရမ် အီကလဲဆီယေ မဂ္ဂနယ် တီနီး"ခေါ်သည့် စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုရာ၌ မူ သူသည် အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့လေသည် ။

စာအုပ်မှာ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ကျင့်စဉ်တစ်ရပ်ဆန်ဆန်ဖြစ်၍ စိတ်ဝေဒနာ စွဲကပ် နေသူအား အုပ်စိုးလွှမ်းမိုးနိုင်သည့် တန်ခိုးရှိရမည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် တစ်နေ့သော ညနေစောင်းတွင် လေဒီ မယ်ဒလင်းသည် မရှိတော့ ပြီဖြစ်၍ (နောက်ဆုံး မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မပြုမီ) ယင်း၏ အလောင်းအား အဆောက်အအုံကြီး၏ ပင်မနံရံကြီးများ အတွင်းရှိ တစ်ခုသော မြေအောက် တိုက်ခန်းအတွင်းတွင် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှ မပုပ်မသိုးအောင် ပြုလုပ်ထားသိုကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား ရုတ်တရ

က် ထုတ်ဖော် ပြောဆိုသည့် အခါဝယ် ကျွန်ုပ်တို့သည် မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့သော ထူးခြားသည့် လောကဝတ် အပြုအမူ တစ်ခုတည်းအတွက် အကြောင်းပြချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ဆင်ခြေတက်ရန် အခွင့်အလမ်း မရှိဟု သဘောရပေသည်။ သူ ပြောပြခဲ့သည့် အတိုင်း ဆိုသော် အစ်ကိုဖြစ်သူက ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ ကွယ်လွန်သူ ခံစားခဲ့ရသည့် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ရောဂါကြောင့် လည်းကောင်း၊ ယင်းအား ကုမပေးခဲ့သည့် ဆရာဝန်များ ၏ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်လိုသော သဘောနှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးမြန်းစုံစမ်းမှုများကြောင့် လည်းကောင်း၊ မိသားစုဝင်များအား မြှုပ်နှံရာ သင်္ချိုင်းမှာ ဝေးလံ၍ မြင်ကွင်း ကျလှသောကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ် ဤအိမ်သို့ ရောက်သည့် နေ့က လှေကားပေါ်တွင် တွေ့ရှိသူ၏ မရိုးဖြောင့်သော မျက်နှာထားမျိုးကို ပြန်လည် အမှတ်ရရှိသည့် အခါတွင် အလွန်ဆုံးအားဖြင့် သဘာဝပင် မကျသော်လည်း အပြစ်မရှိသည့် ကြိုတင်ကာကွယ်မှု တစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည် ဟု သဘောထားရမည့် အကြောင်း တစ်ရပ်အား အတိုက်အခံ ပြုလိုသည့် စိတ်မျိုး မရှိခဲ့ကြောင်းကိုကား ကျွန်ုပ်တို့သည် မငြင်းလိုပေ။

အားရှားက တောင်းပန်သဖြင့် သူ၏ နှမအား ယာယီအားဖြင့် မြှုပ်နှံရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပါဝင်ကူညီခဲ့၏။ အလောင်းကို ခေါင်းသွင်းပြီးနောက် ယာယီ ထားရှိမည့် နေရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း သယ်ဆောင်သွား၏။ ထိုနေရာ မြေအောက်တိုက်ခန်းမှာ မဖွင့်ဘဲ ထားရှိသည့် အချိန်ကာလ အတော်ကြာပြီဖြစ်ရာ အတွင်း၌ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည့် လေထုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ၏ မီးရှူးတိုင်များမှာ ငြိမ်းလှလှ ဖြစ်နေ ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် အခွင့်အလမ်း မရရှိခဲ့ပေ။

နေရာမှာ ကျဉ်းမြောင်း၍ စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းပြီးလျှင် အလင်းရောင် ဝင်ရန် အပေါက် လုံးဝ မရှိချေ။ ကျွန်ုပ် အိပ်ခန်းတည်ရှိရာ အိမ်ကြီး၏ တစ်နေရာအောက် အလွန်နက်သော နေရာတွင် တည်ရှိ၏။ ကံကျွေးချခေတ်က အဆိုးဆုံးသော အကျဉ်း သမားများအား ချုပ်နှောင်ထားသော နေရာဖြစ်ခဲ့၍ ထို့နောက်တွင် ယမ်းမှုန့်များ ၊ သို့မဟုတ် အခြား ပေါက်ကွဲလွယ်သည့် ပစ္စည်းများ သိုလှောင်ရာဖြစ်ခဲ့ဟန် တူလေ သည် ။ အကြောင်းမူ ကျွန်ုပ်တို့ လျှောက်လာခဲ့ရာ၌ ခုံးကြီးသဏ္ဌာန် လမ်းရှည်၏ အတွင်းဘက်တစ်ခုလုံးကို ကြေးနီပြားများ ဖြင့် အသေအချာ ဖုံးအုပ်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထုထည်ကြီးမားသည့် သံတံခါးကြီးကိုလည်း အလားတူပင် ကာကွယ်ထားလေသည် ။ ယင်း၏ အလေးဒဏ်ကြောင့် ဖွင့်သည့် ပိတ်သည့် အခါများ တွင် ပြင်းစွာသော အသံကို ဖြစ်စေ၏။

ဤကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော နေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ၏ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖွယ်ဝန်ထုပ်ကို ခွေးခြေများ ပေါ်တွင် ချထားပြီးနောက် ဝက်အူ မစုပ်သေး ဘဲထားသော ခေါင်းဖုံးကို ဘေးသို့ အနည်းငယ်တွန်းဖယ်ကာ သေသူမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။ မောင်ဖြစ်သူနှင့် နှမဖြစ်သူတို့ မှာ မျက်နှာချင်းဆင်တူပုံကို ကျွန်ုပ် ရှေးဦးစွာ သတိထားလိုက်မိလေသည် ။ ထိုအခါ အားရှားသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူး များကို သိရှိသကဲ့သို့ သူနှင့် သေဆုံးသောနှမမှာ အမြွှာပူးများ ဖြစ်ကြသည့် အတိုင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ညှာတာထောက်ထား ကိုယ်ချင်းစာတရားများ ထူးကဲစွာ ရှိနေကြောင်းဖြင့် အကြွင်းမျှ ပြောပြလေသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သေသူကို တာရှည်စွာ ကြည့်မနေနိုင်ခဲ့ပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ယင်းအား ထိတ်လန့် စရာ မဟုတ်ဟု သဘောမထားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ အရွယ်ကောင်းတုန်းတွင် သေဆုံးရသဖြင့် ဤကဲ့သို့ မြှုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက် အောင်

ပို့ဆောင်သော ရောဂါသည် အခြားသော အာရုံကြောများ နည်းစေသည့် ရောဂါများကဲ့သို့ပင် ရင်ညွန့်နှင့် မျက်နှာတို့တွင် သရော်သည့် သဘောမျိုးနှင့် တူသော ခပ်ဖျော့ဖျော့ ပန်းရောင်အဆင်းကိုလည်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်းစရာ အပြုံးကိုလည်းကောင်း ထင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေရာ ယင်းမှာ ကွယ်လွန်သည့် အခါ၌ အတော်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခေါင်းကို ပြန်ဖုံးကာ ဝက်အူစုပ်လိုက်ပြီးနောက် သံတံခါးကြီးကို ပြန်ပိတ်ကာ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်အခန်းများကို ပင်ပန်းကြီးစွာ တက်ခဲ့ကြလေသည်။ ။

အပြင်းအထန် ပူဆွေးခဲ့ရသည့် ရက်အချို့ ကုန်လွန်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့မိတ်ဆွေ၏ စိတ်ဖောက်ပြန်နေသော လက္ခဏာများတွင် ထင်ရှားသိသာလွယ်သော ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ သူ၏ သာမန်အမူအရာမျိုးကား မရှိတော့ပြီ။ သူသည် သာမန် အလုပ်အကိုင်များကိုလည်း လျစ်လျူ ပြုထားလိုက်လေပြီ။ သို့မဟုတ် မေ့လျော့ထားလိုက်လေပြီ။ သူ့မျက်နှာ၏ ဖျော့သောအဆင်းမှာ ပိုမို၍ ရွံရှာဖွယ်ကောင်းသော အသွေးအရောင်မျိုးသို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ လုံးဝ တောက်ပြောင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူပြောတတ်သည့် ခပ်အောအော အသံမျိုးကိုလည်း မကြားရတော့ဘဲ စကားပြောသည့် အခါတွင် အလွန်တရာ ကြောက်လန့်လျက် တုန်တုန် ယင်ယင် ဖြစ်နေသည့် အသံမျိုးကို အမြဲတမ်း ကြားနေရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် မရပ်မနားသော အနှောင့်အယှက် တစ်ခုခုကြောင့် အပြင်သို့ စကားထွက်ရန်ပင် မနည်း ကြိုးပမ်းနေရသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မူကား ယင်းတို့ အားလုံးမှာ ရူးသွပ်ခြင်း၏ အခြင်းအရာများ ပင် ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ထင်မြင်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စိတ်ကူးမျှသာဖြစ်သော အသံကို နားစိုက်ထောင်နေ

သကဲ့သို့ သူသည် အတော်လေးနက်စွာ တည်ငြိမ်လျက် နာရီပေါင်းများစွာ လေ ထဲသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည် ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူ၏ အခြေအနေမှာ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ပြင် ကျွန်ုပ် အား ကူးစက်လာသည် မှာ မည်သို့မျှ အံ့ဩစရာ မရှိတော့ချေ။ သူ၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အယူ သီးမှုများ သည် ကျွန်ုပ် အပေါ်သို့ပင် တဖြည်းဖြည်း လွှမ်းမိုး၍ တက်လာသည် ကို ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် အမှတ်မထင် ခံစားသိရှိရတော့၏။

လေဒီမယ်ဒလင်းအား မြေအောက်တိုက်ခန်းတွင် ထားရှိပြီးနောက် ၇ ရက်၊ သို့မဟုတ် ၈ ရက်မြောက်သောနေ့ အတော်ညဉ့်နက်သော အချိန်၌ အိပ်ရာသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ထူးခြားသော အာရုံခံစားမှုတစ်ခုကို အပြည့်အစုံ ခံစားလိုက်ရလေသည် ။ အချိန်သည် တစ်နာရီပြီးတစ်နာရီ ကုန်ဆုံး သွားခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် အိပ်၍ မရနိုင် ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်အား လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသော ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်မှုကို ပယ်ဖျောက်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်အား ခံစားနေရသမျှမှာ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အားဖြင့် အခန်းတွင်းရှိ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်း သော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ ကြောင့် လည်းကောင်း၊ တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန် စပြုနေပြီဖြစ်သော မုန်တိုင်းက လှုပ်ရှားစေသဖြင့် နံရံများ ပေါ်တွင် ထိုမှ ဤမှ လွင့်နေသော အိပ်ရာခမ်းနားပတ်လည်ရှိ မည်းမှောင်စုတ်ပြတ်နေသော ခန်းဆီးများကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်သည် ဟု ယုံကြည်လာအောင်လည်း ကျွန်ုပ် ကြိုးပမ်းကြည့်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ကြိုးပမ်းမှုများကား အချည်းနှီး ဖြစ်ခဲ့ရလေသည် ။ ကျွန်ုပ်သည် ဖိနှိပ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် တစ်ကိုယ်လုံး တဖြည်းဖြည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးထဲတွင် စိုးရိမ်မှု အစိုင်အခဲကြီးတစ်ခုကို

မျိုသိပ်ထားရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ယင်းကို သက်ပြင်းတစ်ချက် ချ၍ ဖယ် ရှားရန် ကြိုးစားရင်းပင် ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းအုံးပေါ်မှ ခေါင်းထောင်၍ ထကာ မှောင်ပိန်းနေသော အခန်းတွင်းသို့ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေမိ၏။ မည် သည့် နေရာမှ လာသည် ဟူ၍ မသိနိုင်သော မသဲမကွဲ ခပ်အုပ်အုပ် အသံ များကို မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်သံ ခေတ္တ ရပ်တန့်နေသည့် အကြားမှ ပင် နားစိုက်နေလိုက်မိ၏။ သို့ နားစိုက်နေမိခြင်းမှာ ကျွန်ုပ် စိတ်အလိုအ လျောက် လှုံ့ဆော်မှုမှ တစ်ပါး အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဟူ၍ မပြော နိုင်သော်လည်း သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည့် အပြင်းအထန် ကြော က်လန့်မှုက လွှမ်းမိုးလာသဖြင့် (ထိုညတွင် အိပ်၍ ရနိုင်တော့မည် မဟု တ်ဟု သဘောရပြီးလျှင်) ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်များကို ကမန်းကတန်း ဝ တ်ကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်ုပ် အ ပေါ်တွင် ကျရောက်လျက်ရှိသော အခြေအနေမှ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုး စားလျက် ရှိလေသည် ။

ထိုသို့ လမ်းလျှောက်နေမိ၍ မှ မကြာမီ ကျွန်ုပ် အခန်းအနီးရှိ လှေ ကားပေါ်တွင် ခပ်ဖော့ဖော့ နင်းလာသော ခြေသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ ၏။ ချက်ချင်းပင် အားရှား၏ ခြေသံဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလိုက်၏။ ချက်ချ င်းလိုပင် သူသည် ကျွန်ုပ် အခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာ ပုတ်လိုက်ပြီးလျှင် မီးအိမ်တစ်လုံးကို ကိုင်လျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင် လာလေသည် ။ သူ၏ မျက်နှာမှာ အခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်ရုံမျှမက သူရူးတစ် ယောက်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ အမူအရာ ကြည့်ရသ ည် မှာ ရူးသွပ်၍ ရယ်လိုသော စိတ်ကို မျိုသိပ်ထား ရပုံရှိ၏။ သူ၏ ဟန် အမူအရာကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိတ်လန့်မိသော်လည်း အခန်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း နေရသည် ထက်ကား တော်ပေသေး၏ ဟု အော က်မေ့ကာ သူ လာရောက်သည် ကိုပင် အလွန် စိတ်သက်သာရာ ရပြီးလျှ

င် ခရီးဦးကြို ပြုလေသည်။ ။

သူသည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို အတန်ကြာမျှ တိတ်တဆိတ် စူးစိုက်ကြည့်ပြီးနောက် "ခင်ဗျား မတွေ့လိုက်ရဘူး ထင်တယ်။ ခင်ဗျား မတွေ့လိုက်ရဘူး ဟုတ်စ။ နို့ပေမဲ့ နေပါဦး။ ခင်ဗျား တွေ့ရမယ်"ဟု ရုတ်တရက် ပြောလိုက်၏။

ဤသို့ပြောရင်း သူ၏ မီးအိမ်ကို ဂရုတစိုက် ကွယ်လိုက်ပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုရှိရာသို့ သွားကာ မုန်တိုင်းထန်နေဆဲမှာ ပင် မှန်တပ်ခေါက်တံခါးကို တွန်းဖွင့် လိုက်လေသည်။ ။

အခန်းတွင်းသို့ ထိုးဝင်လာသည့် လေဒဏ်သည် ပြင်းထန်လှရကား ကျွန်ုပ်တို့ ပင် လွင့်စဉ် ပါသွားမတတ် ရှိခဲ့၏။ ထိုနေ့ညကား မုန်တိုင်းပင် ထန်နေသော်လည်း အလွန်သာယာသည့် ညဖြစ်ရာ ကြောက်စရာ ကောင်းသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ သာယာသောကြောင့် လည်းကောင်း အလွန်ထူးခြားနေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အနီးအနားတွင် လေပွေတစ်ခုသည် အင်နှင့် အားနှင့် တိုက်ခတ်နေဟန်တူ၏။ အကြောင်းမူကား လေသည် မကြာခဏပင် တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ ရုတ်တရက် ဘက်ပြောင်း၍ တိုက်ခတ်နေသောကြောင့် ပေတည်း။ တိမ်တောင် တိမ်လိပ်များမှာ အလွန်ထူထပ်လှသော်လည်း ယင်းတို့ သည် အိမ်မိုးရှိ အချွန်အတက်များကိုပင် လာ၍ ထိပါးလာဟန် ထင်ရလောက်အောင် နိမ့်ကျလျက်ရှိ၏။ ။ ယင်းတို့ သည် အဝေးသို့ ရောက်မသွားဘဲ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ရွေ့လျားနေသည် ကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ပေ၏။ အလွန်ထူ ထပ်နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လေသည်။ ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ သည်

လနှင့် ကြယ်တို့ ကို အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရသည့် ပြင် လျှပ်ပြက်ခြင်းလည်း မရှိချေ။ လေထုအောက်ပိုင်းရှိ လှုပ်ရှားနေသော ထုထည်ကြီးများ သည် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှ အရာဝတ္ထု အားလုံးတို့ သည် လည်းကောင်း အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းနေသော ခပ်မှိန်မှိန်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား အသေအချာ မြင်နိုင်သည့် မြူခိုးများက သဘာဝမဟုတ်သော အလင်းရောင်ဖြင့် တောက်ပပြောင်လက်နေလေသည်။

"ခင်ဗျား မကြည့်ရဘူး၊ ခင်ဗျား ကြည့်လို့ မဖြစ်ဘူး"

ကျွန်ုပ်သည် အားရှားကို ပြတင်းပေါက်မှ အသာအယာ တွန်းဖယ်လျက် ကုလားထိုင်တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရင်း တုန်လှုပ်စွာ ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကဆက်လက်၍ "ခင်ဗျားကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေတဲ့ ဒီအသွင်အပြင်တွေဟာ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ လျှပ်စစ်ဓာတ်နှင့် ဆိုင်တဲ့ သဘာဝတွေပါ။

ဒါမှ မဟုတ်ဘဲ ရေအိုင်က အငွေ့အသက်တွေကြောင့် ဖြစ်လာတာတွေပါ။ ကိုင်း...

ကျွန်ုပ်တို့ ဒီပြတင်းပေါက် ပိတ်ထားလိုက်ကြပါစို့ဗျာ။ လေက အတော်အေးတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားအတွက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဟော ဒီမှာ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ကျုပ် ဖတ်ပြမယ်။ ခင်ဗျား နားထောင်ပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့ ဒီည အချိန်ဖြုန်းကြပါစို့လားဗျာ။"

ကျွန်ုပ် လှမ်းယူထားလိုက်သော ရှေးဟောင်းစာအုပ်မှာ "ဆာလန်းစလက်ကန်နှင့်"၏ အရူးအမူး တွေ့ဆုံခန်းခေါ် စာအုပ် ဖြစ်၏။ ထိုစာအုပ်ကို အားရှားကြိုက်သည် ဟု ကျွန်ုပ် ပြောပြခဲ့ခြင်းမှာ တကယ်မဟုတ်

ဘဲ ပြောင်လှောင်သရော်၍ ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုစာအုပ်တွင် အားရှားကဲ့သို့သော လူစားမျိုးအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် မရှိသော်လည်း လက်လှမ်းမီရာ တစ်ခုတည်းသော စာအုပ်တစ်အုပ်သာ ဖြစ်သောကြောင့် ပေတည်း။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ယခုကဲ့သို့ စာဖတ်ပြခြင်းအားဖြင့် အာရုံကြောများ အားနည်းသည့် ရောဂါကို ခံစားနေသူသည် စိတ်လှုပ်ရှား ထကြွနေခြင်းမှ သက်သာရာ ရကောင်း ရလိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။ အကယ်၍ သာ သူသည် ကျွန်ုပ် ဖတ်ပြနေစဉ် စိတ်ကို အတော်ကြီး ထိန်းချုပ်ထားရသည့် အမှုအရာမျိုးဖြင့် နားထောင်နေသည် ၊ သို့မဟုတ် အမှတ်မဲ့ နားထောင်နေဟန်ရှိသည် ကို ကြိုတင်၍ သာ သိမြင်နိုင်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပေမည်။

ဝတ္ထုထဲတွင် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သူ "အီသယ်လရက်"သည် ရသေ့ကြီး၏ ကျောင်းသင်ခန်းအတွင်းသို့ အေးချမ်းစွာ ဝင်ရောက်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ရာတွင် အချည်းနှီး ဖြစ်ခဲ့ရပြီးနောက် အကြမ်းဖက်၍ ဝင်ရန် ကြိုးပမ်းလျက်ရှိသည့် နေရာသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ဤနေရာတွင် ဝတ္ထုထဲမှ စာသားများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည် ။

အီသယ်လရက်သည် ရဲရင့်တည်ကြည်သူ ဖြစ်သည့် ပြင် သောက်ထားသော ဝိုင်အရက်၏ အရှိန်ကြောင့် လည်း သွေးကြွနေသည် ဖြစ်ရာ အမှန်စင်စစ် ခေါင်း မာ၍ စိတ်ထားမကောင်းသော ရသေ့နှင့် စကားဆိုရန်ပင် စောင့်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ သူ၏ ပခုံးပေါ်တွင် မိုးပေါက်များကျလာသည် ကို သိရပြီးလျှင် လေမုန်တိုင်း ကျလာတော့မည်ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် သူ၏ ကျိုင်းကို မြှောက်ကိုင် ရိုက်ခတ်လျက် တံခါးပေါက်မှ ပျဉ်ပြားများ တွင် လက်အိတ်စွပ်ထားသော သူ၏ လက်ဝင်သာအောင် ပြုလုပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ပျဉ်များကို အင်တိုက်အားတိုက် ချိုးဖဲ့လျက်ရှိ

လေရာ အသံများ သည် သစ်တောတစ်ခုလုံး မြည်ဟည်း ဖုံးလွှမ်း၍ သွားလေတော့၏။

ထိုစာပိုဒ် ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီးလျှင် ခေတ္တရပ်နားလိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ချက်ချင်းပင် ကျွန်ုပ်၏ တုန်လှုပ်နေသော စိတ်ကူးများကြောင့် ပေလောမသိ ဆာလန်းစလက်က စာအုပ်ထဲတွင် အသေအချာ ဖော်ပြထားသည့် ပျဉ်ပြားများ ကွဲအက်ကျိုးပဲ့သံမျိုးနှင့် ထပ်တူ ထပ်မျှ တူညီနေသည် ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သော အသံတစ်သံကို အိမ်ကြီး၏ အလွန်ဝေးကွာသော အပိုင်းဆီမှ နားထဲတွင် ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည် ဟု ထင်လိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်လေသည် ။ ကျွန်ုပ် သတိ ပြုလိုက်မိသည် မှာ ဆုံစည်း သွားမှုကြောင့် ပင်ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ်မရှိပေ။ အကြောင်းမူ ပြတင်းတံခါးများ ၏ တရုတ်ကပ်များ တဖျတ်ဖျတ် မြည်နေသံနှင့် ထိုအချိန်ထိ အင်အားကောင်း နေသေးသော မုန်တိုင်း၏ တိုက်ခတ်သံတို့ အကြားတွင် ထိုအသံသည် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ဝင်စားလေအောင် သို့မဟုတ် စိတ်လှုပ်ရှားလေအောင် မည်သို့မျှ မထူးခြားလှပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္ထုကို ဆက်၍ ဖတ်လေသည် ။

သို့သော် လူစွမ်းကောင်းကြီး အိသယ်လရက်သည် တံခါးအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီးနောက် အကြံ ပက်စက်သည့် ရသေ့အား အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရ သဖြင့် အလွန်စိတ်ထွက်ကာ အံ့အားသင့်ခဲ့ရလေသည် ။ သို့သော် ရသေ့၏ ကိုယ်စား အကြွေးများ ဖုံးအုပ်နေသည့် ကြောက်စရာ အသွင်သဏ္ဌာန်နှင့် လျှာမှ မီးတဝင်းဝင်းဖြစ်နေသော နဂါးတစ်ကောင်ကို ငွေကြမ်းပျဉ် ခင်းထားသည့် ရွှေနန်း တော်ရှေ့တွင် ထိုင်၍ စောင့်နေသည် ကို တွေ့ရလေသည် ။ နံရံပေါ်၌ ကား အောက်ပါ စာတမ်း ရေးထိုးထားသည့် ပြောင်လက်နေသော ကြေးဝါဒိုင်းကြီးတစ်ခု ဆွဲချိတ် ထား၏

။ စာတမ်းမှာ -

"ဤနေရာအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သူကား အောင်ပွဲရသူပင်၊ နဂါးကို သတ်နိုင်သူကား ခိုင်းကိုရမည်ပင်"

ထိုအခါ အီသယ်လရက်သည် သူ၏ ကျိုင်းကြီးကို မြှောက်လိုက်ပြီး နောက် နဂါး၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်ရာ နဂါးကြီးသည် သူ၏ ရှေ့မှောက်၌ လဲကျသွားပြီးနောက် စူးရှလှသည့် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်စေလျက် ပါးစပ်တွင်းမှ အခိုးအငွေ့ များ ထုတ်လိုက်၏။ အီသယ်လရက်မှာ ထိုကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည့် အသံကို မကြားလိုသည့် အတွက် သူ၏ နားများကို လက်များ ဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်၏။ ထိုအသံမျိုးကိုလည်း ယခင်က တစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့ချေ။

ဤတွင် လည်း ကျွန်ုပ်သည် အလွန်တရာ အံ့အားသင့်လျက် ရုတ်တရက် ရပ်နားလိုက်ပြန်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဤအကြိမ်၌ မူ (မည်သည့် နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည် ဟု ပြောရန် ခဲယဉ်းသော်လည်း) ခပ်အုပ် အုပ်နှင့် ခပ်ဝေးဝေးမှ ဖြစ်ဟန်တူသော စူးစူးဝါးဝါးနှင့် ရှည်လျားပြီးလျှင် သဘာဝမဟုတ်သည့် မြည်တမ်း သံမျိုး စာရေးဆရာက ဖော်ပြထားသည့် နဂါး၏ သဘာဝမဟုတ်သော မြည်တမ်း သံအတွက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးထားမိပြီး ဖြစ်သည့် အသံနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်သည့် အသံမျိုး အကယ်ပင် ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည် ။

ယခုကဲ့သို့ ဒုတိယအကြိမ် အလွန်ထူးထူးခြားခြား တိုက်ဆိုင်လာသည့် တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ရာထောင်မကသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်းဒဏ်ကို အကယ်ပင် ခံနေရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ သိလျှင် ပို၍ ဆိုးချေတော့ မည်ဟု သူ မရိပ်မိစေရန် အတော်ပင် သတိထား

၍ နေရ၏။ သူသည် ထိုအသံ များကို ကြားမကြား မသိရပေ။ သို့သော် စင်စစ်အားဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် မိနစ်အနည်း ငယ်အတွင်း သူ၏ အမူအရာ တွင် ထူးခြားသည့် ပြောင်းလဲမှုကား ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်အား မျက်နှာမူလျက် ထိုင်နေရာမှ အခန်းကြီး၏ တံခါးမနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ထိုင်မိအောင် သူ၏ ကုလားထိုင်ကို တဖြည်းဖြည်း လှည့်လိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ မျက်နှာကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသသာ မြင်နိုင်သော်လည်း သူသည် မကြားတကြား တီးတိုး ရေရွတ် နေသကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်နေသည် ကိုမူ ကောင်းစွာမြင်ရလေသည်။ သူသည် ဦးခေါင်းကို ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ငိုက်စိုက်ချ ထား၏။ သို့သော် သူ့ပုံသဏ္ဌာန်ကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းအကြည့်လိုက်တွင် မျက်လုံး များ ပြူးကျယ်စွာ ဖွင့်ထားသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ အိပ်မနေကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာသိရပေသည်။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို တစ်ဖက်သို့ အသာအယာ ခပ် မှန်မှန် ယိမ်းကာ လှုပ်ရှားနေသေး၏။ ဤအချက်ကို ချက်ချင်းပင် သတိပြုလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဆာလန်းစလက်၏ ဝတ္ထုကို ဆက်ဖတ်လိုက်ပြန်လေ သည်။

ထို့နောက်တွင် လူစွမ်းကောင်းကြီးသည် နဂါး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက် သွားပြီးနောက် ကြေးဝါဒိုင်းကို လည်းကောင်း၊ ယင်းအပေါ်တွင် စီရင်ထားသည့် မန္တရားကို ချိုးဖျက်ရန် ကိုလည်းကောင်း သတိရလျက် နဂါးအသေကောင်ကြီးအား သူ၏ ရှေ့မှ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးသော် ငွေကြမ်းပြင်ပေါ် တွင် နင်းလျက်နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ဒိုင်းဆီသို့အရောက် ရဲဝံ့စွာ လျှောက်သွား လေ၏။ သို့သော် ထိုဒိုင်းကြီးသည် သူ့အလာကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ သူ၏ ခြေရင်းသို့ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံကြီးဖြင့် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ဖျားမှ ဤစကားလုံးများ ထွက်သွားလျှင်သွားချင်း ငွေသားကြမ်း

ပြင်ပေါ်သို့ ကြွေးဝါဒိုင်းကြီး အုံးခနဲ ပြုတ်ကျဘိသကဲ့သို့ လိုဏ်သံပါသည့် သတ္တု ချင်းရိုက်ခတ်သံမျိုးကို ခပ်အုပ်အုပ် ပဲ့တင့်သံနှင့် တကွ အကယ်ပင် ထင်ရှားစွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ကို ထိန်း၍ မရအောင်ပင် တုန်လှုပ်သွားသဖြင့် နေရာမှ ထ၍ ခုန်လိုက်မိ၏။ သို့သော် အားရှားကား မည်သို့မျှ မဖြစ် သကဲ့သို့ ယခင်ကအတိုင်း ကိုယ်ကို ယိမ်းထိုးနေလေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်သည် သူ ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ဆီသို့ ပြေးသွားလေ၏။ သူ၏ မျက်လုံးများကား ရှေ့သို့သာ စိုက်ကြည့်နေပြီးလျှင် သူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မှာ လည်း ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသည်။ ။ သို့သော် သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို တင်လိုက်သော အခါ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်သွား၏။ နှုတ်ဖျားတွင် နာမကျန်း ဖြစ်နေသူ၏ အပြုံးမျိုး တွေ့ရ၏။ ထို့ပြင် သူသည် ကျွန်ုပ် ရှိနေသည် ကို သတိ ထားမိဟန်မတူဘဲ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောဆိုလျက် ရှိ၏။ သူ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကုန်း၍ နားထောင်လိုက်သော အခါ သူပြောနေသော စကားများ ၏ ကြောက်မက်ဖွယ် အကြောင်းများကို သိရှိလိုက်ရလေသည်။ ။

"မကြားဘူးလား၊ ဟုတ်တယ် ကျုပ် ကြားတယ်။ ကျုပ်တော့ ကြားပြီးပြီ။ ကြာလှပြီလေ . . . မိနစ်တွေ၊ နာရီတွေ၊ ရက်တွေ ကြာလှပြီ။ ကျုပ် ကြားနေတာ။ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ တော်တော် ကံဆိုးတဲ့ လူပါ။ ကျုပ် မရဲဘူး။ ကျုပ် မပြောရဲဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ လေ အသက်ရှင်နေတဲ့ လူကို သင်္ချိုင်းဂူထဲ မြှုပ်လိုက်မိပြီဗျ။ ကျုပ်ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ် အာရုံတွေဟာ သိပ်ထက်မြက်ပါတယ်လို့ လေ။ ကဲ . . . အခု ကျုပ်ပြောပြမယ်နော်။ ကျုပ်လေ ဟိုခေါင်းကြီးထဲက သူ ပထမဆုံး ချည့် ချည့်နဲ့ နဲ့ လှုပ်ရှားတာကို ကြားခဲ့ရတယ်ဗျ။ ရက်ပေါင်း အတော်ကြာပဲ ကြားခဲ့တယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျုပ် မရဲဘူး။ ကျုပ် ပြောကို မပြောရဲဘူး။ အဲ . .

. အခု ဒီညတော့ ဘာတဲ့ အီသယ်လရက်တဲ့ ။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .
. . ရသေ့ကြီးရဲ့ အခန်းတံခါးကို ချိုးသတဲ့ ။ နဂါးကလည်း သေမင်းငင်
တဲ့ အသံနဲ့ အော်သတဲ့ ။ ဒိုင်းကြီးကလည်း အုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားသတဲ့
။ ခေါင်းကြီး ပွင့်သွားတယ်။ သူ့အခန်းရဲ့ တံခါးက ပတ္တာ တွေက တဂျီဂျီ
နဲ့ မြည်သတဲ့ ။ သူကိုယ်တိုင် မြေအောက်တိုက်ခန်းက ခုံးစကြို လမ်းတ
စ်လျှောက်မှာ ကြိုးစားပမ်းစား လမ်းလျှောက်လာတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ
တော့လားဗျာ။ အို . . . ကျုပ် ဘယ်ကိုပြေးရပါ့မလဲ။ သူ ဒီကို အခုပဲ ရော
က်လာ တော့မယ် မဟုတ်လားဟင်။ ကျုပ် အလျင်စလို လုပ်လိုက်မိတာ
ကို အပြစ်တင် ရအောင် ကမန်းကတန်း သူ လာမနေဘူးလားဟင်။
သူ့ခြေသံကို လှေကားပေါ် မှာ ကျုပ်ကြားရတာ မဟုတ်ဘူး လား။ သူ့နှ
လုံးသားဟာ ခပ်လေးလေးနဲ့ ကြောက် စရာ ခုန်နေတာ ကျုပ် မခွဲခြားနိုင်
ဘူးလို့ ထင်သလားဟင်။ အရူး . . . အရူး" ဤသို့ပြောပြီးလျှင် သူသည်
ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထလျက် အသံကုန်ဟစ်ကာ "လူရူး ကျုပ်ပြော
လိုက်မယ် သူ တံခါးအပြင်ဘက်မှာ အခု ရပ်နေတယ်"

ဤသို့ လူသာမန်တို့ ထက် လွန်ကဲသော စွမ်းအားဖြင့် အော်ဟစ်လို
က်ရာ သူ့စကားများ ထဲတွင် ဂါထာမန္တရားတို့ ၏ အစွမ်းသဘောမျိုး ပါ
သကဲ့သို့ သူ ညွှန်ပြသော ရှေးတံခါးကြီး၏ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော
မေးရိုးကြီးများ သဖွယ် အက်ဗိုနီ သစ်သား တံခါးရွက်များ သည် ရုတ်တ
ရက် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်ဟသွား လေတော့၏။ သို့ပွင့်သွားခြင်းမှာ လေ
တိုးသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသော်လည်း တံခါး၏ အပြင် ဘက်တွင်
ကား အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ခြုံထည်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် လေဒီမယ်ဒလင်
အားရှားသည် အကယ်ပင် မားမားကြီး ရပ်နေလေသည် ။ သူ၏ ဖြူဆွ
တ်သော ဝတ်ရုံပေါ်တွင် သွေးစများ ရှိနေ၍ သူ၏ လွတ်မြောက်လာ
သော ကိုယ်ခန္ဓာကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းဟူသမျှတွင် လည်း အပြင်းအထန်

ကြိုးပမ်းရုန်းထွက် လာခဲ့ရသည့် လက္ခဏာများ ရှိနေလေသည်။ သူမသည် အတန်ကြာမျှ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်လျက် တံခါးဝတွင် ဒယီးဒယိုင် ထိုးနေပြီးနောက် တစ်ချက်မျှ ခပ်တိုးတိုး ညည်း လိုက်၍ အတွင်းဘက်မှ သူ၏ မောင်ဆီသို့ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားလေရာ သူ၏ မောင်သည်လည်း သူမနှင့် အတူ ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျ သေဆုံးသွားလေတော့၏။

ထိုအခန်းမှ လည်းကောင်း၊ ထိုအိမ်ကြီးမှ လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကာ ထွက်ပြေးခဲ့၏။ လေမုန်တိုင်းကား ခုံးတံတား ဖြတ်လမ်း ဟောင်းကလေးကို ဖြတ်ကူးနေခိုက်မှာ ပင် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တိုက်ခတ်လျက်ပင် ရှိသေး၏။ လမ်းတစ်လျှောက်၌ အလင်းရောင်တန်း တစ်ခု ရုတ်တရက် ထိုးဖောက် ထွက်ပေါ်လာရာ မည်သည့်နေရာမှ ထိုကဲ့သို့ ထူးခြားသည့် အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာနိုင် မည်နည်းဟု ကျွန်ုပ်သည် ဟိုဟိုသည် သည် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ နောက်တွင် အိမ်ကြီးနှင့် ယင်း၏ အရိပ်များ သာ ရှိနေသောကြောင့် ပေတည်း။ အလင်းရောင်သည် ကားဝိုင်းဝိုင်းစက် စက်နှင့် ဝင်လုဆဲဆဲဖြစ်နေသော သွေးရောင်ကဲ့သို့ ခြင်းခြင်းနီနေသည့် လဝန်းကြီး အရောင်ပင် ဖြစ်တော့၏။ လမင်းကြီး၏ အလင်းရောင်သည် ကျွန်ုပ် ယခင်က ပြောပြခဲ့ဖူးသည့် အတိုင်း အိမ်အမိုးမှ အောက်ခြေအထိ ကွေ့ကောက်လျက် တစ်ခါက ရုတ်တရက် မမြင်သာအောင် ရှိနေခဲ့သည့် အက်ကြောင်းကြီး အကြားမှ ထင်ထင်လင်းလင်း ထွက်ပေါ်နေလေသည် ။ ကျွန်ုပ် ငေးစိုက်ကြည့်နေခိုက်မှာ ပင် ထိုအက်ကြောင်းသည် လျင်မြန်စွာကျယ် လာပြီးနောက် လေပွေတစ်ချက် ခပ် ပြင်းပြင်း အတိုက်လိုက်တွင် လမင်းကြီးတစ်ခုလုံးသည် ကျွန်ုပ်၏ မြင်ကွင်း၌ ပေါ် လာပြီးလျှင် ခိုင်ခံ့ကြီးမားသည့် နံရံကြီးများ သည် ထက်ခြမ်းကွဲသွားသည် ကို တွေ့ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်

က်မှာ လည်း ချာချာလည်၍ သွားလေတော့၏။ ထောင်သောင်းမက
သော ရေအလျဉ်တို့ ၏ ကျသံကဲ့သို့ ရှည်လျားသည့် တစ်ခဲနက်
အော်သံကြီးကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ်ခြေရင်းရှိ နက်ရှိုင်းစွတ်စို
နေသော ရေအိုင်ကြီးသည် "အားရှားဂေဟာ" ၏ အစိတ်အပိုင်းများကို
ဝါးမျိုလိုက် လေသတည်း။
